

Izolda Johannsen
Ronan kapitány

Mercator
Stúdió

Minden jog fenntartva, beleértve bárminemű sokszorosítás, másolás és közlés jogát is.

Kiadja a Mercator Stúdió
Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Szerkesztő: Dr. Pétery Kristóf
Szakmai lektor: Dr. Pék György
Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN 978-963-606-714-4

© Izolde Johannsen, 2008
© Mercator Stúdió, 2008

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.
www.akonyv.hu és www.peterybooks.hu
T/F: 06-26-301-549
06-30-305-9489

Izolde Johannsen

RONAN KAPITÁNY

Mercator Stúdió
2008.

A TIT Hajózástörténeti Klub minden tagjának...

TARTALOM

PROLÓGUS	7
Első könyv	18
1. Fejezet A DALNOKVERSENY	19
2. Fejezet GYERMEKKOR.....	32
3. Fejezet A KORONÁZÁS	43
4. Fejezet ALBA	53
5. Fejezet CARRADINE URA.....	63
6. Fejezet MENEKÜLÉS	73
Második könyv	84
7. Fejezet ÚJ VILÁG	85
8. Fejezet A BENNSZÜLÖTTEK FALUJA.....	97
9. Fejezet AZ ÁTOK	107
10. Fejezet GÁLYARABOK.....	115
11. Fejezet TENGERI FARKASOK	126
12. Fejezet A CSATA.....	144
Harmadik könyv	164
13. Fejezet AZ ALBA MORTE.....	165
14. Fejezet RONAN KAPITÁNY	175
15. Fejezet A TALÁLKOZÁS.....	187
16. Fejezet AZ ADOTT SZÓ	195
17. Fejezet ISMERETLEN VIZEKEN	204
18. Fejezet ROSANNA.....	213

Minden ember egy külön dalt érdemel...

Vándorénekesként járom a vidéket, gyalogosan, csupán a legszükségesebbeket cipelve hátamon. Egy istállóban kaptam szállást, és a család, aki befogadott ma éjjelre, forró levessel vár. Megfizetni nem tudom kedvességüket, ezért mesélni fogok nekik... mesélni, hiszen ez az egyetlen, amihez értek.

A felkelés után béke köszöntött a Kontinensre. Hosszú évek teltek el nyugalomban. Az emberek boldogok voltak és nem is sejtették, hogy a béke napjai meg vannak számlálva. A veszedelem a tengerről érkezett. Fekete lobogókat tépett a szél, és a halál megannyi nevét égő lánggal futtatták be. Kevesen maradtak életben a kegyetlen találkozások után, és rettegő szavaik nyomán új balladák születtek. A vérrel szerzett aranypénzek dallamai voltak ezek. A korallszigetek elátkozott urai visszakövetelték régi dicsőségüket... túl hosszúra nyúlt már kényszerű száműzetésük.

PROLÓGUS

*„S a bánat halkán így szólt hozzám: Látod?
Ezt is lelked karjával átkaroltad,
S ez is, ha fáradt fővel ébredsz holnap,
Bús vízjód leszel, s sírni fogsz, hogy áldott
Keze bomlokod nem éri soba...”
(Tóth Árpád: Setét az alkonyatban)*

Alig pirkadt még, amikor a matrózok gyülekezni kezdtek a Salach partján. Észak fenséges tengere ezerszeresen csillogtatta vissza a felkelő nap vörös szikráit. Mintha vérezett volna a víz, újabb és újabb bíborszínű hullámot öklendezett a kagylókkal ellepett partra.

A férfiak azonban, akik erre a napra a legjobb ruháikat vették fel, nem sokat törődtek a vérvörös hullámokkal. Álmosan tolongtak az összeírók alacsony asztalkái körül. A nők és a gyermekek távolabb álltak, és egy kupacban tárgyalták az eseményeket. Reménykedtek, de ebben a reménybe féltés vegyült. Ha uruk munkát kap, lehet, hogy nem tér vissza a kiszámíthatatlan tengerről.

– Siessetek már! Még a végén elkésünk!

– Ne ordíts! Itt lihegünk a nyomodban! Hé, uram! El ne menjen nélkülünk!

– a három fiatal matróz egymás hegyén-hátán rohant oda a köpcös kereskedő asztala elé.

– Na végre! Gyorsan, mert már alig van hely! Írjátok le a neveteket.

A gyűrött ruhás ifjak egymásra kacsintottak. Minden nevetett rajtuk, szemük, szájuk, még borzas üstökük is.

– Lehetetlen kérsz, jó uram! Kérdezd csak körbe az itt álldogáló népséget, ugyan hányan tudnak írni. Mi matrózok vagyunk, nem deákok. Hajón leszünk és nem templomban. Inkább a szakács személye érdekelne, mert a hasunkat nagyon szeretjük ám!

A parton állók kacagva jöttek közelebb. A három mókamester, amikor meghallotta a felsorolt neveket, örömeiben táncra perdült.

– Ezért már érdemes volt hajnalok-hajnalán felkelni! Na, hová firkantsuk a nevünket?

– Hát mégis?

– Ha megelégedsz néhány jóképű ákombákkal, akkor add csak a pennát.

Azzal a lehangosabb, egy szeplős képű kölyök tetszetős keresztet rajzolt a megadott helyre, majd kezét ráztak az elégedetten bólogató kereskedővel, és elindultak a part mentén.

Gyönyörű hajók sorakoztak egymás mellett. Nemrég festették rájuk neveiket, és most tűnődve ringatóztak a hullámokon. Szám szerint tízen voltak. Tíz karcsú, sebes hajó, melyek a kereskedők áruit fogják szállítani a Kontinens és a nagy gyarmatbirodalom között. A legszebb a rózsaszín fényben fürdő *Hajnalpír* volt.

A kereskedőhajókat akkoriban alaposan felszerelték ágyúkkal, mert a gyarmatok forrongó vizein néha még mindig előfordultak véres ütközetek az utolsó érintetlenül maradt szigetek őslakosaival. Az első útjuk előtt álló hajók mindegyike rendelkezett legalább tíz jókora ágyúval, melyek nyugodtan pihentek a raktér fölötti ütegfedélzeten, kötelékeik szoros fogságában. A *Hajnalpír* azonban nemcsak kecses szépségével, hanem ágyúinak számával is kilógott az oly egyforma sorból, az élelmes tervezők ugyanis nyolc 32 fontos és négy 16 fontos ágyúval látták el a hajót, nem is beszélve a négy karcsú hátsó ágyúról. Az idősebb matrózok közül néhányan zúgolódtak amiatt, hogyan alacsonyíthatják le ezt a csodálatos úszó építményt egyszerű kereskedőhajóvá, de az elégedetten vigyorgó tulajdonos nem válaszolt kérdéseikre. A gyapotcserjék, amiket szándékai szerint a gyarmatok távoli ültetvényein akart eladni, igen nagy értéket képviseltek. A hajónak meg kell tehát védenie értékes rakományát.

Délre eldőlt, ki melyik kapitány kezei alá kerül. Családok búcsúzkodtak egymástól, megszokott látvány volt a zokogó asszony és az ujjongó gyerekhad. A hajókon felpezsdült az élet. Megérkeztek a kereskedők és alaposan megrakott szekereik is. Az újdonsült matrózok lelkesen segítettek a berakodásnál. A rakterek egykettőre megteltek zsákokkal és ládákkal, az ellensúlyt biztosító nehéz kövekkel, valamint felgurították a hosszú úthoz nélkülözhetetlen hordókat is, melyek az édes vizet rejtették. Ahol nem volt elég a raktér jókora ürege, ott még a legénység szálláshelyéből is lecsíptek

valamennyit, az emberek amúgy is függőágyakban aludtak, így sok volt a kihasználatlan terület. Visongó gyerekek rohagáltak a matrózok lábai alatt, megpróbálták felmászni a csarnakkötélzet fekete kátránnyal bevont feszes hálóin, amíg a kapitányok le nem parancsolták őket a hajóról. A hófehér vitorlák nekifeszültek a reggeli szélnek. Valamennyi fedélzeten legalább nyolc ereje teljében lévő tengerész hajtotta a jókora horgonycsörlőket, hogy segítségével a férfikar vastagságú hajókötélen függő vasmacskákat a helyükre húzzák és szorosan rögzítsék. A háromszög alakú zászlócskák felkúsztak helyükre, mindenki számára világosan jelezve, melyik tartományból jött a kereskedő, és mi a hajó neve. Kagylókürt bődült el valahonnan a szirtek mögül. A hajókat Észak partjaihoz rögzítő utolsó köteleket is eloldozták és a matrózok jókedvű kiáltásokkal búcsúztak az ott maradottaktól. A játékos hullámok viháncolva futottak előlük, és a hajók elindultak első útjukra.

Napokig együtt haladtak tisztos távolban egymástól. A matrózok néha átkiabáltak társaiknak, de idejük nagy részét a serény munka kötötte le. Pihenésképpen pedig a lelkes ifjaknak megtanították a seregnyi vitorla és a sokszor áttekinthetetlen kötélzet nevét, hogy álmukból felriasztva is pontosan tudják, melyik hová fut, és mi a feladata. Hol van megkötve a vitorlabevonókötél, merre van a szarvkötél, hol rögzülnek a tarcskötelek, mi a célja a patrácköteleknek. Mi a különbség az álló és a futókötélzet között, merre forgathatók a vitorlák, hogyan tekerjék fel és engedjék le egyetlen kurta utasítás nyomán, és bajszuk alatt nagyokat mosolyogtak a kirobbanó kacagáson miszerint a vitorlák széleit az úgynevezett kapicány feszíti ki, hogy ne csapkodjanak denevérszárnyakként az erős szélben. Szigorú arccal soroltatták a zöldfülű népséggel a verset: orrvitorla, vakvitorla, trallala, elővitorla, előderékvitorla, fővitorla, főderékvitorla, és a füled is vitorla.

Esténként együtt ültek a fedélzeten és zenéltek, vagy beszélgettek. A kapitányok áteveztek egymáshoz, és megvitatták az addig történeteket. Hamarosan különválnak majd útjaik, ahogy elérik a Fekete Fokot. A tenger itt sötétebb színű, és rettentően hideg. Egyesek azt állították, hogy itt van a világ vége, ezen a jéghideg folyosón jutnak át a holtak új életükbe. Az első hajó, ami búcsút intett társainak, a szépséges *Hajnalpír* volt. A többi kilenc sorsa nagyjából egyezett: elérték céljukat, lerakták terhüket, és néhány napos pihenő után visszaindultak az északi kikötőkbe. De azt a ragyogó hajót többé senki nem látta, legalábbis nem ugyanolyan formában. Különös sorsot tartogattak számára az istenek, de ne vágjunk a dolgok elébe. Ott tartottam, hogy a hajó eltűnt a kéklő horizonton, azon a ponton, ahol egybeér ég és a víz, a végtelen ábrándos képét adva.

– Kapitány úr! Lee kapitány! – a vékony, makulátlanul tiszta ruhát viselő férfi odafordult a hang gazdájához. A másodkormányos jött felé. Alacsony, kövérkés, jó kedélyű férfi. A kapitány összefonta kezeit a mellkasán.

– Mondd, barátom. Mit tehetek érted?

– Az emberek egy kis ünneppel készültek. Többségük most hajózik először, tejfeles szájú legénykéek. Megkértek, hogy szóljak, hátha a kapitány úr is velünk tartana.

– Örömmel. Ahogy egyenesbe tesszük a hölgyet, jövök. Bár ha jól tudom, bort nem szállítunk.

– Így is van. De az emberek hoztak magukkal. Természetesen csak annyit, amennyi nem megy a munka rovására. – szerénykedett a másodkormányos.

– Természetesen. – felelte jóindulatúan mosolyogva a kapitány.

Magasan fent, a vitorlák tartópillérein majom módjára közlekedtek a matrózok. Az árbocszemélyzet vastos tréfáin nagyokat nevetve vonszolták maguk után a beavatandó fiatalokat, akik elzöldült arccal úgy kapaszkodtak a vastag kötelekbe, mintha anyjuk szoknyáját markolták volna. Onnan fentről olyan kicsinek tűnt minden és mindenki, mintha apró hangyák futkostak volna egy játékcsonakon. Messzire elláttak a vízen, a lassan szürkülő alkonyat sem tudta megtéveszteni szemüket. Többen is összegyűltek, és mind ugyanabba az irányba fordították fejüket. Egy apró pont bukkant fel a láthatáron. Ahogy növekedett, úgy változott alakja is. Abban azonban mindannyian egyetértettek, hogy egy hajó közeledett.

A három tenger vizei mélyen hallgattak. Titkukat még az őket értő fülekkel sem osztották meg. Hiába imádkoztak hozzájuk a tengerészek, hiába locsolták habjaikba első kerty borukat. Vannak imák, melyek erősebbek voltak az övéiknél. Azon a reggelen, amikor a tíz hajó útnak indult, senki nem sejtette a küszöbön álló változásokat. Rég elfeledett ellenfelek tértek vissza...

Eddig a gyarmatok közt megbúvó korallszigetek védelmét élvezték, megteremtve saját, külön birodalmukat, ahová még a krullok sem szívesen merészkedtek be. A messze keletről jött félelmetes katonák lúdbőrös háttal sompolyogtak el, ha a szigetek urairól hallottak. Tekervényes útvesztők, alattomos zátonyok nehezítették a hívatlan vendégek útját, és ha valaki mégis betévedt az elzárt lagúnákba, nem reménykedhetett benne, hogy valaha is kikerül onnan. A szigetekeken egész falvakat építettek fel, saját kormányzósággal, mely vasszigorral uralkodott alattvalói fölött. Zord tekintetű, kemény szívű férfiak és elhasznált asszonyok laktak a cölöpökön álló házakban, na és ott voltak az ágyasok, azok a szerencsétlen nők, akiket

arra ítelt a sors, hogy találkozzanak ezekkel a dúvadakkal. Valamivel több, mint húsz év telt el békében. Ám a viszonylagos nyugalom alatt forrongó indulatok lappangtak. A szigetek házai egyre többször visszhangoztak durva veszekedéstől, a kormányzóság kőépületében verekedések törtek ki, a csatornáknak hullák tömege úszott a tenger felé. Készülődtek.

A házakban éjjel-nappal varrtak a nők, fekete selymek feszültek ki a rámaikon, összeszurkált ujjak hímezték az elfeledett jelképeket. A szigetek barlangjaiban lobogott a tűz, a kovácsok megfeszített munkával ütötték a forró vasat. A legjobb ácsok dolgoztak nekik, ki önszántából, kit hírneve ejtett csapdába, és erőszakkal hurcolták el. A fájdalomdíj egy kis kunyhó volt és az, hogy életben hagyták. Ilyen csábító ajánlatot senki nem mert visszautasítani. A szobrászok számára a távoli partok hegyeiből hozták a márványt. Hajók épültek, orrukat mesterien megmunkált női aktok díszítették. Arcuk, mely egyszerre volt gyönyörű és halálosan fenyegető, nyugodt méltósággal tekintett le a mélyben sürgölődő emberekre. Arannyal futtatták be a szobrokat, csakúgy, mint a hajók félelmetes neveit. Ha egyszer kijutnak a várakozó tengerre, szélnél sebesebben szelik majd a hullámokat. A kocsmákban folyt a bor és a mézsör, a duhaj verekedők törökkel intézték el nézeteltéréseiket. A szajhák csókja csak ideig-óráig csitította a gyilkos indulatokat, és amikor a hangulat a tetőfokára hágott, a régóta várakozó hajók útra keltek. A házakban csak a nők maradtak, akik sápadt arccal néztek a távolodó hajók után. Gyűlölték ezeket az embereket, de megszokták őket. Nekik nem volt hová menniük. Mardosó félelem rágta szívüket, ha a férfiak, akik ma elhagyták a szigetek védelmét, nem térnek vissza, rájuk a lassú és keserves pusztulás vár...

Lee kapitány megigazította kabátját. Egyenes derékkal állt a kormányos mellett, aki nyugodt sziklaként nézett a távolba. Mindketten a sebesen közeledő hajót nézték. A kapitány arcáról semmit nem lehetett leolvasni, de szorosán összezárt ajkai feszültségről tanúskodtak. A legkülönösebb az volt a némán úszó hajóban, hogy nem volt zászlaja. A *Hajnalpír* teljes legénysége a fedélzetre jött és némán várakozott. Már látszottak annak a másik hajónak a színei. Fekete és vörös árnyalatok váltakoztak épp úgy, ahogy a pokol színeit festik le misék alatt az élénk fantáziával megáldott atyák. Többen fáklyát szorongattak. A másodkormányos, aki egészen elől állt, azon tűnődött, ugyan hol látta már a hajót díszítő aprócska szobrot. Aztán ahogy emlékeiből felbukkant a rémisztő kép, úgy jutott eszébe a félelmetes név is. *Ördögújja*. A kormányos elsápadt és megragadta a mellette álló kapitány karját.

– Kalózkod, uram! Az istenek irgalmazzanak lelkünknek!

– Ostobaság! Az utolsó hajó több mint húsz éve süllyedt el a zátonyokon.
– szólt halkán a férfi.

– Talán mégsem, uram. Talán csak azt hittük. Most már úgyis mindegy. Élve nem jutunk ki innen.

– Az ágyúkhhoz! Támadáshoz előkészülni! – a kapitány hangja nyugodtan, erősen szárnyalt. A kereskedő jól számított, amikor megépíttette hajóját. A *Hajnalpír* felszereltségét tekintve valóban képes volt arra, hogy győztesen kerüljön ki egy váratlan tűzpárbajból, de ehhez hozzáértő legénység is kellett volna. Márpedig a legtöbb matróz tejfeles szájú legényke volt, és az a néhány idősebb férfi nem tartotta túlzottan fontosnak, hogy még az ágyúk kezelésére is megtanítsa őket. Örültek, hogy a kötélzet bonyolult útvesztőiben eligazodtak, és nem okoztak nagyobb felfordulást a fedélzeten. Így aztán a parancs elhalt mielőtt megmocnathattak volna. Még az ágyúnyílás gazdagon díszített fedelei is mozdulatlanok maradtak, a rajtuk lévő alvilági szörny ártatlanul nézett az ellenséges hajó irányába vak szemével. Négy fős személyzet kellett volna minden ágyú mellé, de ezek az ifjak most hamuszürke arccal, szinte egymás vállára roskadva álltak a fedélzeten. A lövegparancsnokok összenéztek, aztán szétosztogatták a hosszú, éles töröket, amiket egyikük rejtett el. Régóta szolgáltak már, jól tudták, hogy néha a gyilok jobb fegyver bárminél.

Amikor az ismeretlen hajó egészen közel ért, hirtelen nyílzápor zúdult a *Hajnalpír* embereire. Még az ég is elsötétült, mintha eltakarta volna hatalmas szemét. A támadás villámcsapásszerűen hatott. Kötelek és csákyák repültek át a vérben úszó hajóra és gyilkosaik átlendültek hozzájuk. Egy fiatal matróz a főárbochoz szegezve üvöltött, de a nagy kavarodásban senki nem sietett megmentésére. Nyakán érte a nyíl és élt még, amikor felbukkant egy démoni vigyorral közeledő alak, hogy végre megváltsa szenvedéseitől. A férfi kitépte vérző torkából a nyílveesszőt majd hátára emelve a bágyadtan vergődő testet félrevonult.

– Még meleg a húsdod galambom! – röhögött és ledobta maga elé. Az elhomályosuló szempár lassan lecsukódott. Már nem láthatta csúfos végétét.

A fedélzet megtelt haldoklókkal. Egyesek tengeri sün módjára vergődtek a halált osztó nyílveesszők fogságában, többen a vízbe vetették magukat. Aki még élt, elkeseredett és hiábavaló harcot vívott a támadókkal. Fegyverük is alig volt, és az is a fedélközben. Volt, aki halála előtt még lehasított egy darabot a vitorlából és gyilkosa nyaka köré tekerve, együtt ugrott vele a halál borotvaéles kitért pofájába. Pezsgett a víz, ahogy az ezüstös testű halak

rárontottak a vízbe hulló testekre. A tisztek körbevették a kapitányt. A másodkormányos maga mögé taszította a magas férfit.

– Támadjatok, az istenért! – üvöltötte, és törét a rikoltozó tömeg közé hajította. Mellette hörögve esett össze a legjobb barátja, de ez már nem volt fontos. Kitépte a halott ujjai közül a rövid kardot, és belevetette magát a küzdelembe. Újabb elszánt halálraítélt lépett a helyére, és volt ereje rámosolyogni a döbbenetben álló kapitányra. Ahogy visszafordult, fejét tőből lemetszette egy különösen erős csapás. A kalóz már-már elérte a férfit, amikor rázuhant a magasból egy idősebb matróz és agyonnyomta. Ő sem kelt fel többé, a kard szinte felnyársalta.

Lee kapitány szíve elszorult, de tudta, hogy ez volt a dolguk. Életük árán is megvédeni a hajó parancsnokát. Ő maga sértetlenül állt megkövülten a döbbenettől. A vicsorgó tömeg mely halálos szorítással fonódott köré, ekkor mintegy varázsütésre hirtelen szétnyílt, és a férfi szembetalálta magát az ellenséges hajó kapitányával. Nem látta annak arcát, mert csuklya fedte fejét, alakját köpenybe burkolta. Csak a hangját hallotta. Mintha az oszló halál szólalt volna meg.

– Blake kapitány vagyok! Mondj búcsút a hajódnak. De nem! Nincs rá idő!

Várt, miközben talán ízlelgette a felé áradó gyűlölet izgató kipárolgását. A kereskedőhajó kapitánya nem félt, szemeiben csupán az elmocskolódott csuklya tükörképe villant fel egy pillanatra.

– Most pedig válassz! Vagy meghalsz önkezedtől, vagy a cápák közé dobunk. Elevenen! – harsogó nevetés fogadta rekedtes szavait. Lee kapitány bátran állt vele szemben. Meg sem rezdült a kíméletlen szavaktól. Matrózai közül néhányan életben maradtak és vértől elborítva álltak a támadók gyűrűjében.

– A legénységemmel mi lesz?

– Veled tartanak. Egytől egyig. Öljétek meg őket!

Leírhatatlan vérengzés vette kezdetét. Amikor lesújtott az utolsó szablya is, Blake odanyújtotta saját kardját a fegyvertelen kapitánynak.

A kalózok elcsitulak. Lee kapitány végignézett rajtuk. Nem látott mást szemükben, mint a kegyetlen örömet, melyet a haldoklók meggyalázása okozott nekik. Ujjai ráfeszültek a díszes markolatú kardra. Egyetlen hang nem hallatszott, csak az összecsukló test tompa zuhanása. A kalózok ordítása felszakította a nehéz, vérszagú levegőt. A *Hajnalpír* legénységét bedobálták az éhesen köröző cápák közé. Felforrt a víz, nagy zsíros vérfoltot öklendezve a

felszínére. Egy kalóz felmászott és leszaggatta a hajó zászlaját. Blake kapitány egyetlen intéssel elhallgattatta az ordítást.

– Reszkessen tőlünk a világ! A három tenger vizeinek békéje immár a múlté! Gyönyörű ez a hajó, szinte nekem építették. A neve ezentúl *Muréna* legyen!

A véres színjátéknak még nem volt vége. A feltámadt szél kibontotta az új lobogót, és vadul cibálta a haragos ég alatt. Vicsorgó farkas koponyája nézett le az alant ugrálókra üres szemgödreinek gúnyos mélységével. A tenger farkasai újból átvették a hatalmat...

Rennegadi Kurt lóhalálában vágatott a birtokai felé vezető úton. Krynem városának katonasága az ő parancsait leste azóta, hogy sógora, Midek elköltözött a Fekete Völgybe. A legendássá vált felkelő megtért oda, ahol egy elátkozott napon megszületett. Észak Vára befogadta, noha ő annak idején elpusztítására esküdött. A fivérek nem bírták egymás nélkül sokáig. Szükségük volt a másik támogatására, közelségére.

Landon herceg évek óta hiába várt a trónörökösrre, az istenek megtagadták tőle ezt a kegyet. A hercegné bármit megtett volna, hogy élő fiúval örvendeztesse meg urát. Gyermekeik még csecsemő korukban elhaltak, és nem segített sem a javasok, sem a messze földről érkezett jószok tudománya. Egyedül Midek tartotta a csalódott párban a lelket.

Kurt ott maradt a városban. Egész fiatalkorát itt töltötte, nem volt szíve megválni Krynem igéző szépségétől. Ismerte lakosait, bekötött szemmel is eltalált a város legeldugottabb negyedébe is. Szokása szerint a falaknál időzött, a kapuk zárását felügyelte. Szolgák jöttek érte rohanva, és épphogy eldadogták üzenetüket, amikor ő már lóra ült és elrobgott.

Tíz év telt el az emlékezetes felkelés óta. A Rongyosok száma nagyon megfogyatkozott. A négy vezérből már csak ketten maradtak. Fabio emléke tovább élt a szívekben, a furfangos tolvaj történetei ámulatba ejtették a Kontinens egészét. Stanley az egyik hadjáraton ismeretlen lázba esett, és nem élte túl. Kurt teljesen megváltozott. Mind külsőleg, mind belsőleg. Dús haja megőszült, markáns arcára mély barázdák vésődtek. Harmincöt éves volt csupán, de jóval idősebbnek mutatták a keserű ráncok. Előtte állt még az egész élet, de ő erről nem akart tudomást venni.

Családi életét borzalmas tragédia árnyékolta be. Elsőszülött fia Arthur, hatévesen belefulladt a megáradt patakba. Kurt soha többé nem tudta kiheverni azt a borzalmas napot. Élőhalottként lézengett a világban, gyűlölve mindenkit, aki csak mozgott. Glenda összetört szívvel élt mellette, árnyékként

kísérve a megkeseredett férfit. Kurt megszakított vele minden kapcsolatot, elsősorban a házastársi kötelezettségeket. Úgy kerülte a nőt, mint a bélpoklosokat szokás. Ám egy éjszaka, amikor bánatát túl sok borba fojtotta bele, átment a felesége szobájába, és zokogva omlott ágyára. Glenda fásult szíve felparázslott egy pillanatra, és örömmel feledte a keserű esküt. Másnap Kurt elutazott, és hónapokig színét sem látták. Nyugalom költözött a birtokra, nyugalom és béke. Glenda megpróbált örülni ezeknek a ritka alkalmaknak, és szolgálóival felvirágoztatta a házat és a körülötte lévő hatalmas területet. A lugasban sétált, amikor meghallotta a jól ismert lépteket. Nem fordult hátra, de ruháját fázósan összébb húzta vállán. Kurt hamarosan beérte és maga felé fordította. Felesége arcán fájdalom és remény suhant át. Némán nézték egymást.

– Gyermekem lesz, Kurt! – hangja egészen elveszett a fák suttogásában. Kurt ekkor arra gondolt, talán valami baj van a hallásával. Tekintete elfelhősödött.

– Mondd még egyszer!

– Újra áldott állapotban vagyok. – nem hajolt meg a férfi robbanni készülő dühe előtt. Eddig elviselt minden keserűséget, amit rá mért a sors. Most újra dalolt a szíve, és ezt nem adta semmiért.

– Te nyomorult szajha! – ordította a férfi és elkapta Glenda haját. Lerántotta a földre, és vadul rugdosni kezdte.

– Úgy látom, nem értettél a szóból. Megmondtam, hogy nem kell több gyermek! Eredj a bábához! Az majd ad valamit! – ököllel támadt az összekuporodott nő védtelen arcára. Glenda vérfagyasztó hangon sikoltozott. A lugas madarai rikácsolva rebbentek fel, és nagy zajjal repültek a ház irányába. Kurt elvakult indulattal rángatni kezdte feleségét a porban. A nő tíz körömmel kapaszkodott a terméskövekbe, és vérző arccal felé fordulva ordított.

– Ez a gyermek élni fog! Nem tudod elpusztítani!

– Majd meglátod, hogy sikerül! Mindennek eljön az ideje! – újabb rúgás érte. Glenda elkapta a visszahúzódó lábat és beleharapott a férje vádlijába. Kurt eszelős hangon felordított, és egyetlen jól irányzott ökölcsapással leütötte a már amúgy is végkimerülés határán táncoló nőt. Lihegve állt meg az eszméletlen asszony fölött, aztán lehajolt és felrántotta az alsószoknyáit. Megoldotta bricseszét, és már rávetette volna magát, amikor végre megjelentek a szolgálk, és egyszerre négyen ugrottak rá. Vad dulakodás kezdődött. Négyen is alig bírtak az eszét vesztett nemessel. A többiek közben elcipelték a több sebből vérző asszonyt, és segítségért siettek. Glenda hetekig

hevert élet és halál között, csak a szíve alatt fejlődő élet tartotta vissza a leelkedő haláltól. Végül felépült. Körbevette magát hűséges embereivel, a lovászok közül választva magának testőröket. Éjszaka az ajtaja előtt aludtak, nappal követték még az árnyékszék küszöbéig is. Kurt megint eltűnt. Néhanéha, ha megjelent, messzire került a ház nyugati szárnyát. Visszatérte semmivel sem volt kellemesebb, mint távozása. Most a veszett vágta a végéhez közeledett. Leugrott a kimerült lóról és berontott a házba.

Fiatal kölyökképű szolga állta el az útját. Nem tudta, ki értesíthette az urat, de kész volt arra, hogy megvédelmezze asszonyát. Nem volt nála egyéb, csak egy portörölő rongy.

– Kérlek uram, menj el! – szólt remegő hangon.

Kurt csak most vette észre. Felhorkant, aztán megragadta a nyakánál fogva. Úgy lógott a kezei közt, akár egy ázott kismacska.

– Meg akarsz halni, Antonio?

– Nem uram. Mégis arra kérek...

– Elhallgass, vagy torkodra forrasztom a szót! – lehajította a lépcsőn, majd vissza sem nézve tovább futott. Az első emeleten volt valamikor közös hálótermük. Tajtékozva lökte be az ajtót, és lihegve körbefordult a csendes szobában. Egy lélek sem volt odabent. Átrohant a szomszédos öltözőkődő terembe, de ott sem talált senkit. Valaki a bolondját járatta vele. Lekapta a falat díszítő kardok egyikét, és nekiesett a bútoroknak. Miszlikbe aprította a faragott széklábakat, kettévágta a nászajándékba kapott gyönyörű asztalkát, és kibelezte a díszpárnákat. Sorra járta az emeleti termeket és mindent elpusztított, ami csak a keze ügyébe került. Egy ponton megállt, és letörölte homlokát. Akkor hallotta meg a halk lépteket. Fönről jöttek. Kurt elmosolyodott és felhevült arcához szorította a pengét. Megindult a lépcsősor felé. Óvatosan lépdelt, nehogy megneszeljék közeledtét. Kidugta fejét a faragott szobrok mögül. Senki nem volt a felső szinten, de tudta már, hogy jó helyen jár.

Felrohant a lépcsőkön, és nem törődve a tiltakozó asszonyokkal berúgta az ajtót. Glenda nagyot sikoltott, amikor meglátta. Kurt vérben forgó szemekkel meredt rá.

– Eljött hát az utolsó alkalom, hogy méhednek átkozott fattyát a másvilágra küldjem!

– Hívjátok az öröket! – zihálta a nő és félig felemelkedett fektében. Teste hullámozott a görcsöktől. Kezében vékony pengéjű tört szorongatott. Fegyveres férfiak bukkantak fel az ajtóban, és ketten közülük beléptek a

szobába. Belenéztek Glenda riadt arcába, aztán Kurt felé indultak. A férfi kacagni kezdett. Glenda gyűlölettel teli hangon válaszolt a kacajra.

– Készültem rá, hogy ezt kívánod tenni! De inkább kivágom a szívedet, minthogy a gyermekem a kezed közé kerüljön! Bánom is én az akasztófát! Az életem úgysem ér semmit! – visszahanyatlott, és arca eltorzult az erőlködéstől. Hűséges emberei letaglózva álltak, és a születés misztériumát figyelték. A vér és sikoltozás közepette egy fiú született. Kurt tájékozva rohant el. A bába odaugrott a bömbölő fiúcskához, és gyors kezekkel ellátta. Az anya ájultan hevert. A vénasszony odaszaladt a kandallóhoz, és háromszor a tűz fölé tartotta a meztelen gyermeket. Utána a korsókhöz sietett, és felrajzolta ujjaival Krynem szent jeleit ráncos kis homlokára. Melléhez szorította az ordító babát.

– Vészes időkből születél, egy olyan családba, amit messze elkerül a boldogság. Változások készülnek, melyek rád is hatnak majd gyermekem. Szellemed már most erősebb a miénknél! Jól vigyázz! Csak téged le ne győzzön!

Első könyv

*"Bár lelkéből lilium hajtott
Kezébe mégis kard került
Köpenye mindig más színre váltott
Lépte ismeretlen porba merült*

*Két szerelmet hozott végzete
Fehér az egyik, a másik fekete
Szívének sebe vérzett szüntelen
Míg magányos útját járta a tengeren."*

1. Fejezet

A DALNOKVERSENY

– Apám! Sejtettem, hogy itt találalak! – fiatal hang verte fel a Farkasdomb csendjét. A hatalmas fák koronáiból megriadt madársereg röppent fel. Az áhítat órája tovaszállt velük együtt. Landon herceg elfordult a sírtól. Felegyenesedett. Arcán boldog mosoly futott végig, ahogy a lovon közeledő ifjút nézte. A sötétkék köpenyt viselő fiatal katona leugrott a toporzékoló lóról, és odafutott hozzá. Meghajtotta magát az uralkodó előtt, aztán nevetve összelelleztek. Ellépett kissé, és szemügre vette apját. A herceg, akárcsak a fivére nem sokat változott, bár mindketten alaposan benne jártak a korban. Haja fekete volt, mint annak idején, csak kék szemei körül szaporodtak meg a szarkalábak. Eriq kései boldogságot hozott életébe, de egyben fájó emléket is, mert az istenek soha nem adnak ingyen semmit. Felesége életét követelték cserébe, és Anja már nem láthatta gyermekének arcát. Landon megfáradt az uralkodás nehéz terhétől, és alig várta, hogy egyetlen fia átvegye tőle a koronát.

– Anyára gondoltál?

– Igen. Nagyon hiányzik. Bárcsak ismerted volna őt. De félre a bánattal. Eriq. A koronázást előrébb hozom. Az utóbbi napokban gyengélkedtem. Nem szeretném, ha egy váratlan esemény megfosztana ettől az örömtől. Közeleg a születésnapod. Két hónap van addig. Az épp elég lesz a felkészülésre.

– Nem döntesz elhamarkodottan apám? Biztos alkalmasnak találsz erre a nehéz feladatra?

– Ki más lenne megfelelőbb az egyetlen gyermekemnél. Tudsz még valakit?

– Nem! – mosolyodott el Észak leendő ura. Landon elégedetten bólintott.

– Úgy volt, hogy Doug és te vadászni mentek. Napok óta készültetek rá. Nem így terveztétek?

– De igen. Egészen tegnap estéig. Éppen a katonákkal ittunk, amikor követ érkezett magányosan a városból. Doug nevét mondta, és amikor az én kedves barátom felemelkedett a tömegből, ünnepélyesen meghívta a Dalnokok Versenyére. Máris késésben vagyunk! – kiáltotta szenvedélyesen.

– Lassan a testtel, fiú! Ha csak úgy odamegyünk, azzal elrontjuk az egészséget. A bírák neki fogják ítélni a díjat, csak azért mert a rokonod. Ez nem lenne tisztességes.

– Gondoltam erre is. Hoztam két ruhát. Tessék, vedd fel ezt. Álcázzuk magunkat. Két kereskedő ugyan kinek szúr szemet annyi ember között?

– Jól van, fiam! Menjünk, és nézzük meg azt a híres versenyt. – kacagott Landon, és fűgén belebújt a ruhákba.

– Apám, hol a lovad?

– Kigyalogoltam. Jót tett a séta.

– Vagy úgy. Átadom a helyem, majd én ülök a hátad mögött. – megvárta, amíg apja kényelmesen elhelyezkedik, aztán felpattant mögé, és kalapjával nagyot sózott lova hátsójára.

Rengeteg ember tolongott a hatalmas sátrak között. Messze földről jöttek az évenkénti versenyre, ahol a Kontinens legjobbjai mérték össze tudásukat. Még a gyarmatok is küldtek énekest, ami az év szenzációjának számított. Eriq és Landon észrevétlen elvegyült a tömegben. Sorra végigjárták az ételt, italt osztogató kocsmárosokat, akik hatalmas hordókból mérték a Kontinens valamennyi borvidékének nedűit. Pukkadásig ették magukat a sült kolbászokkal, édes kalácsokkal és a méregerős, gyarmatokon termett paprikával. Ismeretlenek köszöntötték őket, magukkal vitték a táncoló sokaságba. Eriq egyből elkapott egy cserfes szolgálólányt, aki erre a napra legszebb ruháját vette fel, és a szerelem ígéretével érkezett a mulatságba. Landon nem táncolt, hanem a tapsoló szájtatók között állva nézte a kipirult arccal forgó párost. Fia saját ifjúságára emlékeztette, bár ő maga sohasem vett részt semmilyen mulatságban. Szíve mélyén azonban nagyon vágyott rá. Szigorú neveltetése száműzött életéből mindent, ami örömet jelenthetett volna számára. Így, ha már ő nem kaphatta meg az élet élvezetét, megadta azt a fiának. Landon semmit nem tagadott meg tőle, és a fiú soha nem élt vissza bizalmával. Eriq a zene végeztével forró csókot adott a lánykának, aztán nevetve odasétált apja mellé.

– Az álca tökéletes. Ez a lány a helytartóságon dolgozik, többször látott már, de az egyszerű pórnép ruhájában nem veszi észre bennem a herceget. Ha így járnék, könnyen tudomásomra jutna minden, amit hírnökeim jó szándékúan elkendőznek. A Völgyben senkinek nem tűnne fel, hogy a herceg álruhában csatangol.

– Igen. De a veszély is nagyobb lenne. Egyenes arányban nőne a hirtelen jött szabadsággal. – figyelmeztette apja. Ő maga soha nem volt híve az

elvegyülésnek. Most is kényelmetlenül érezte magát, csak Doug kedvéért egyezett bele Eriq ötletébe.

Nem vették azonban észre a nyomukba szegődő, csuklyát viselő férfit. Nyugodtan sétálgattak a hullámzó tömegben, az énekesek sátrát keresve. Eriq előreszaladt, mert az egyik sátorban céllövöldét állítottak fel. Landon lassabban követte. Hirtelen mellélépett a csuklyás alak és megérintette vállát.

– Nagyuram! Nem helyes, hogy katonák nélkül jöttetek a nép közé. A magamfajtatól meg tudlak védeni, de mit tegyek az elvetemült gyilkosokkal? Leütnéd a fejemet, ha valami bajotok esne. – szólt halkán. Landon hátra sem fordult, csak elvigyorodott.

– Lionel! Öreg barátom. Tőled egyetlen lépést sem tehet az ember. Hiába. A tolvajok híresen jó szeme még ebben a zseniális álöltözetben is észrevette a herceget. Tarts velünk. Úgy látom, Eriq is harcba szállt. Mi az első díj?

– A nyílnak mind a hat fejsze fokán át kell repülnie. Ha ez sikerül neki, övé az a gyarmatokról hozott vadló. Három éves. Még senki nem ült a hátán. De a feladat egyenlő a lehetetlennel. – csóválta meg fejét a lótolvaj. Landon körülnézett.

– A fiam elég konok. Meg fogja próbálni. Gyönyörű ez az állat. Nagyon régen láttam ehhez foghatót. Dessaille kapitánynak volt ilyen színű lova. Mindenki irigyelte, a főurak vagyonokat kínáltak érte, de Richard nem vált meg tőle semmi pénzért. Most együtt porladnak a Farkasdomb öreg fái alatt.

– Megható történet. Hanem ami Eriq-et illeti... segítsek? – kérdezte pimasz mosollyal a lótolvaj.

Landon kacagni kezdett.

– Te semmit sem változol vén lókötő. Az idő lassan eljár felettünk, de te a régi maradsz. Hányszor is próbálkoztál meg az én derék háttalammal?

Lionel halkán elnevette magát.

– Úgy négyszázhetvenkétszer. A katonáid remek munkát végeztek. Csupán egyszer sikerült kijátszanom az éberségüket.

– Nem emlékszem egyetlen esetre sem.

– Persze, hogy nem emlékszel Nagyuram. Ma reggel még nem jártál az istállóban.

– Gazember! – Landon a megadott irányba fordult. Valóban. A lova, ez a fiatal telivér, aki nem tűrt mást a hátán, csak őt, most szelíden nyihogott felé az egyik vaskos fa mellől. Lionel bocsánatkérő mosollyal állt előtte.

– Hallottad, uram a nap hírért?

– Még nem.

– Állítólag Doug is fellép a versenyen. Persze ő szerette volna titokban tartani, de nem nagyon sikerült neki. A fél sereg eljön, és a szolgálólányok is itt lesznek a közelben. Halálosan szerelmesek belé, vagy a dalaiba, ezt egyelőre még nem tudták eldönteni.

– Tartsuk tiszteletben Doug kérését, és ne fedjük fel magunkat. Ha nyer, majd ő maga mondja el, ha veszít, arról nem kell említést tennünk. Lionel, maradj a háttérben, ahogy eddig is tetted. Jön Eriq. Ló nélkül. Talán majd jövőre.

Lionel arcába húzta a csuklyát. Landon a következő pillanatban már szem elől tévesztette. Közben odaért a fia, és rögtön mesélni kezdett.

– Öten versenyeztünk. Nem mondom, hogy kesztyűs kézzel bántak velem. Olyan lökdösődés volt a sorban, hogy kishíján letaposták a lábujjamat. Egyszer pedig egy különösen masszív alak megpróbált kipenderíteni, mondván, hogy elé álltam, de aztán elhallgatott.

– Felismert?

– Nem. Az öklömet ismerte meg. – kacagott az ifjú, meglehetősen jobbját. Landon elmosolyodott. Kíváncsian várta a folytatást.

– Egyszóval volt ott két kovács, egy bányász, egy pék és én. Amikor megkérdezték, mivel keresem a kenyerem, először azt sem tudtam, mit mondjak. Hazudnom kellett és hát ez nem igazán volt az ínyemre. De ekkor egy természetes asszonyosság a segítségemre sietett és azt kiáltotta, bizonyára deák vagyok.

– Ezekkel az izmokkal?

– Na látod, ők sem hitték el, de akkor már megtaláltam a saját hangom, és váltig bizonygattam jótevőim állítását. Még a gyarmatok nyelvén is megszólaltam, ami végül eloszlatta gyanakvásukat, annál is inkább, mert azon a nyelven alig beszél valaki itt Északon. Végre elérkezett a verseny. A bányász kishíján kilőtte az egyik kikiáltó szemét, így az első sikertelen próbálkozás után új helyett inkább egy libacombot nyomtak a kezébe. Én a második legjobb eredményt értem el, de ez sajnos nem volt elég. A lovacska marad. Az újászat nem az erősségem. Bezzeg ha kard lett volna!

– Sose bánkódj fiam! Lesz még elég alkalmad lovat szerezni. Most merre?

– Talán nézzük meg az ökörsütők környékét. Ha ott sincs a Dalnokok sátra, akkor legalább eszünk egy jót.

Eriq nemsokára nyugtalankodni kezdett. Attól félt, hogy a hatalmas területen nem találják meg az ünnepi sátrat. Egész negyed épült fel a Prentner két partján pontosan a híd lábainál. Remélte, hogy nem kell átkelniük a hídon,

mert azzal értékes időt veszítenének. Megszólított néhány járókelőt, akik készségesen útba is igazították őket.

– Az énekeseken álarc van! Aki már végzett, az a sörsátorban iszik!

– Álarc! Hát ez nagyszerű! Honnan tudjam, Doug sorra került-e? – nézett tanácstalanul apjára.

– Ne bosszankodj. Odamegyünk, és belehallgatunk az előadásba. Aztán megkérdezzük valakit, ismeri-e a trubadúrunkat! – Landon könnyesre nevette magát. Eriq pukkadozva karolt belé.

– Arra! – kiáltott hirtelen és vonszolni kezdte apját.

– Lassabban fiú! Öreg atyád nem szokott hozzá ilyen tempóhoz!

– Hallgass öregember! Rég ágyban lenne a helyed! – szólt hátra a fiú, és már be is húzta a herceget a szalagokkal feldíszített jókora sátorba.

Átverekedtek magukat a zajongó tömegben, és egy viszonylag nyugodt sarokban leültek. A padokon korra, nemre való tekintet nélkül ott zsúfolódott a Völgy apraja-nagyja és a meghívott vendégek. A rendre katonák ügyeltek. Eriq vigyorogva nézte, ahogy elsétálnak előttük, és ügyet sem vetnek rájuk. Mennyire más lenne a helyzet, ha apja az uralkodói palástjában állna előttük. Ezen a gondolon mindketten remekül szórakoztak. Ekkor megjelentek a kikiáltó segédei, és félreérthetetlenül jelezték a nézőknek, hogy tömörüljenek. Eriq megvonta vállát. Már így is olyan szorosan ültek egymás mellett, hogy jobb oldali szomszédja könyöke a bordáiba fúródott. Bal oldalán apja ült, de őt, úgy látszik, nem zavarta a hasába mélyedő idegen kar. Lehetetlennek tűnt, hogy akár még egy ember is beférjen közéjük.

Am ekkor csoda történt. Úgy összepréselődtek, hogy még egyszer annyian oda tudtak szorulni melléjük. Levegőt is alig kaptak. A kis pihenő végéhez közeledett. Azok az énekesek, akik még nem léptek fel, a porond oldalánál álltak és a semmibe bámultak. Hirtelen elnémult a sokaság. A gongütésre újabb énekes lépett a sárgás homokkal felszórt porondra. Arcát fekete maszk fedte, csak szemei parázslottak elő mögüle. Vállán mandolin lógott. Magas, széles vállú, karcsú ifjú volt. Látszott rajta, hogy nemesember. Ez meglepte a vendégeket. A nemesek kedvtelése igen elütött a csepűrágók mesterségétől. Utoljára négy éve, hogy egy keleti nemes úr versenyzett a nép képviselőivel. Vesztett. Most tehát remek szórakozás ígérkezett. A fiatalember türelmesen várakozott.

– Mondd a választott nevedet! – lépett oda hozzá a kikiáltó.

– Könnyező Szív.

Eriq megbökte apját. Landon bólintott. Ő is azonnal felismerte Doug mély hangját. Eriq elgondolkozott a szokatlan néven. A kikiáltó felemelte karját.

– Könnyező Szív egy balladát ad elő. Ő írta a szöveget és a zenét. Mivel még soha nem lépett fel a Sátorban, elmondom neki a szabályokat. Csak egyszer énekelheti el a dalt. Utána át kell adnia helyét a következő dalnoknak. Az első és egyetlen díj egy aranymedál. A győztes örökre megtarthatja. Egy hétig ingyen ehet és ihat a mulatságon. Az első táncot a város legszebb lányával járhatja. Halljuk hát!

Dörgő taps jutalmazta szavait, aztán csönd lett. A dalnok, fél térdre ereszkedett és rövid dallamot futtatott végig hangszerén. A nézők feszülten figyeltek. Amikor az utolsó hangok is elhaltak, a fiatal férfi játszani kezdett. Hosszú, kecses ujjai édesbús melódiát csaltak elő a mandolinból. A gyönyörű dallamok végigfutottak a sátorban, megérintették a szíveket, vágyat és szomorúságot hagyva maguk után. Aztán az idegen énekes dalolni kezdett.

*"Magasan fent a felhők között
Sas repült puha szárnyakon
Szemében a jövő tüze égett
Hangtalan subant éji álmokon*

*Sas volt a férfi is
Szíve vad, csendes, keserű
Széttépve béklyóit messze szállt
Lelkét nem vidította derű*

*Bár lelkéből lilium hajtott
Kezébe mégis kard került
Köpenye mindig más színre váltott
Lépte ismeretlen porba merült*

*Két szerelmet hozott végzete
Febér az egyik a másik fekete
Szívének sebe vérzett szüntelen
Míg magányos útját járta a tengeren*

*Át hegyen, fenyvesen és vízzen
Űzte fájdalma akár erdei vadat
Barát hiába fogta karját
Továbbzete a konok akarát*

*Bár lelkéből lilium bajtott
Kezébe mégis kard került
Köpenye mindig más színre váltott
Lépte ismeretlen porba merült*

*Két szerelmet hozott végzete
Fehér az egyik, a másik fekete
Szívének sebe vérzett szüntelen
Míg magányos útját járta a tengeren."*

Lehajtott fejjel térdelt előttük. A pillanatnyi csendet hangos éljenzés verte fel. Az ifjú meglepetten kapta fel fejét, és elmosolyodott a maszk alatt. Vidám tekintete megpihent a színes sokaságon. Még a versenytársak is elismerően integettek felé. A fiatal énekes meghajtotta magát és átadta helyét a következőnek. Eriq oda akart menni hozzá, de apja visszatartotta.

– Várj még. Addig ne fedd fel kiléted, amíg nincs meg a győztes. Doug nem lesz egyedül, ne félj. Máris megrohanták.

Valóban. Az énekes körül egyre nagyobb tömeg gyűlt össze, és volt, aki megveregette vállát, volt, aki csak ránézett, de sokan egyszerre akartak vele beszélgetni, és kérelték, énekelné el még egyszer a balladát. De az ifjú nemet mondott. A szabályok komolyak voltak, és a tét megérdemelte, hogy betartsák azokat. Hamarosan elérkezett a rég várt pillanat. Felsorakoztak az énekesek. Ötvenen voltak. Az egész Kontinens képviseltette magát. A színes maszkok alatt feszülten várakozó szempárok villogtak. A közönség zajosan vitatkozott. Ők és a bírák döntöttek közösen. Végül a nézők küldötte odament a bírákhoz. Hosszasan tanácskoztak. A feszültség egyre nőtt. A frissítő italokat rég megitták, a földet elborította a morzsa és a szemét. Türelmetlenek voltak. A kikiáltó felkelt székéből és a porond közepére lépett.

– Kedves vendégeim! Megszületett hát a verseny győztese. Nehéz volt választani ennyi kiváló énekes között. Aki ma üres kézzel tér haza, az se bánkódjon. Minden évben megrendezzük ezt a dicső ünnepet, hátha legközelebb szerencsével jár. De ne feledje senki, a szívekben tovább élnek ezek a dalok. Íme a győztes! Könnyező Szív! Lépj elő barátom, és lássuk az arcodat!

Hatalmas üdvrivalgás tört ki. A vesztesek előretuszkolták a hitetlenkedő dalnokot. A kikiáltó odalépett hozzá, és levette arcáról a maszkot. Rövid, barna haj keretezte arc bukkant elő, melyet frissen borotváltak a nagy napra. Boldog mosollyal fogadta a gratulációkat. Szeme, mely ugyanolyan színű volt,

mint a haja, kutatva fürkészte a tapsoló nézőket, de arcukat alig látta izgalmában. Nem vette észre lelkesen éljenző barátját. A kikiáltó előhúzta zsebéből a medált. A fiatal férfi letérdelt előtte. A kikiáltó átbújtatta fején a láncot.

– Mi a neved, Könnyező Szív?

– Rennegadi Doug.

– Köszönsétek a győztest, emberek!

– Uram szólhatnék? – fordult oda hozzá a fiatal dalnok. A medál megcsillant széles mellkasán. Lant apró képét faragták bele. Az ünnepélyes pillanat teljesen magával ragadta a közönséget. Nagy tapsot kapott.

– Ez a nap életem eddigi legszebb napja. Nem hittem, hogy valaha is itt lehetek ezen a Kontinens-szerte ünnepelt versenyen. Az égiek meghallgatták kérésemet. Nemcsak hogy itt lehettem, hanem nyertem is. Ez több mint, amit valaha is álmodtam. Köszönöm, hogy megadtátok nekem ezt az örömet.

– Énekelj újra! – kiáltotta valaki a hullámzó tömegből. A kikiáltó hátrább lépett. A csodálatos dallamok még egyszer elvarázsolták a hallgatóságot. Sokan vele énekelték a versszakokat.

A dal egy téli estén született meg. Egyedül üldögélt a hatalmas fegyvercsarnokban és a táncoló lángokat bámulta. Nem háborgatta magányában senki. Egy rendkívüli férfi életútját látta, olyan emberét, amilyenné ő sohasem válhat. Gyűlölte az erőszakot, pont elég része volt benne gyermekként. Megfogadta, hogy sohasem fog fegyvert. Nevelőapja tiszteletben tartotta elhatározását. Doug keményen tanult, elsajátított több nyelvjárást, és arra készült, hogy összekötő kapocs lesz a még meg nem hódított földrész és a Kontinens között. A dal véget ért. Meghajtotta magát a közönség előtt. Csak most ocsúdott fel. Virágeseő hullott rá, aranypénzek borították a porond felbolygatott homokját. Nevetve hajlongott, aztán elsodorták. Köré sereglettek, és a vállukra vették. Diadalmenetben vitték ki a többiekhez. Landon karon fogta fiát.

– És most?

– Visszamegyünk a Várba. Doug nem tudja, hogy eljöttünk. Titokban akarta tartani. Tudod, rajtam kívül keveseknek árulta el, hogy mennyire szeret énekelni, és verset írni. Úgy érzi, ez méltatlan egy nemes ember fiához. Mégis sokkal inkább forgatná a tollat, mint a kardot.

– Igen. Panaszkodtak a kapitányok. Doug egyszerűen nem hajlandó harcolni a társaival. Mit lehet tenni. Erőszakkal nem lehet senkire rákényszeríteni a páncélt. Néhányszor megpróbáltam, de rájöttem, hogy kár próbálkoynom. Be kell látni, hogy az unokabátyádból nem lesz katona.

– Doug lelke túl finom erre a világra. Félő, hogy egy tragédia összetörné.

– Van annál még rosszabb, fiam. Pont az ellenkezője. Ha nem összetöri, hanem kifordítja önmagából.

Lassan araszoltak kifelé. Eriq apja szavain rágódott. Doug most védelem alatt él. Ugyan, milyen baj érhetné azok között, akik szeretik? Semmilyen. Felnőtt férfi, nemsokára a saját lábára áll. Akárcsak ő.

A Várban nagy volt a készülődés. Doug győzelmének híre futótűzként terjedt végig a Völgyben. Azok, akik az őrséget látták el, lángoló nyilakat lőttek az égre, ezzel hirdetve barátjuk dicsőségét. Doug közben a sörsátorban ivott a Kontinens többi dalnokával, és sejtelve sem volt arról, mi készül. Barátai viszont nem bírták tovább az önként vállalt titkolózást, és előzönlötték a sátrat. Doug majdnem félrenyelt, amikor felismerte őket, aztán egyenként a nyakába borult mindegyiknek. Valaki koszorút tett hajába és aztán együttes erővel kivonszolták a fűre. Az egyik parancsnok magához ragadta a szót.

– Ünnepeljünk hát! Igjunk Doug barátunkra, aki ugyan megkeserítette életünket azzal, hogy két egyenest nem tudott a kardjával vágni, de a toroka aranyból van. Őt nem az egyenruhájáért fogják szeretni a lányok!

– Így igaz! Hányszor kellett miatta megismételni a gyakorlatokat, és néha életveszélyes volt a közelében maradni. De ma nagyobb győzelmet aratott, mintha a csatatéren harcolt volna. Adják az istenek, hogy elkerüljük azt a pillanatot!

Nagy nevetés volt a válasz. Doug is velük kacagott, noha őt figurázták ki. De szeretetből tették. Nem volt még egy ilyen kétbalkezes katona az egész Fekete Hordában, mint Renegadi Doug. Nem tudott, és nem is akart harcolni. Az ő közege nem a gyilokjáró és a kiképzőudvar volt. Oda csak azért járt ki, mert a barátai mind ott voltak. Kénytelen volt áthaladni a gyakorlótéren, ha szót akart váltani velük.

Legtöbbször azonban a toronyszobában üldögélt és ábrándos terveket szőtt. A Fekete Vár tornya csak az övé volt. Elkérte Landon félté őrzött térképeit, és a felfedezésre váró területeket fürkészte. Eriq és ő rengeteg tervet készítettek, hogyan veszik majd birtokukba a hercegség legújabb szerzeményeit. Igaz, a tervek mindannyiszor a tűzben végezték, de jót mulattak közben. A leendő herceg nem sokszor tudott elszabadulni kötelességei alól, de amikor kikönyörgött egy-egy nyugodt órácskát, azonnal a toronyszoba felé indult. Doug olyankor már várta. Eriq hallotta először verseit, dalait és készülő könyvének néhány oldalát. Doug pedig türelmesen végigülte vele az uralkodás nehéz tantárgyait, és elkísérte a kötelező körutakra.

Az együtt töltött hosszú évek alatt egyszer tagadta csak meg az utazást, és pedig jó oka volt rá. A trón várományosa Krynem városába készült. Landon napokig gyözködte Doug-ot, de a fiú hajthatatlan volt. Így Eriq nélküle indult el. Hetekig távol volt, és amikor visszatért, szomorú hírt hozott. Doug anyja meghalt. Unokafivére ijesztoen elsápadt...

– Mit beszélsz Eriq? Ez lehetetlen! Megígérte, hogy eljön hozzám.

– A szolgálóktól tudom, hogy készült is erre. Ruhát csináltatott magának, és annyi süteményt süttetett, hogy a Horda napokig ette volna. De az utóbbi időkben nagyon legyengült. Alig evett, ki sem mozdult a szobájából. Aztán egy délután elaludt, és nem is ébredt fel többé. A birtokon temették el.

– Mikor történt?

– Néhány hónapja.

– Az istenekre! Miért csak most kell megtudnom? Miért!

– Apád elutazott. Nem volt, aki elmondja a hírt. Kurt...

– Ki ne ejtsd előttem a nevét! – ordította magából kikelve. Elmosódott előtte a lovagterem képe. Kábultan állt, arra sem volt képes, hogy megmocsanjon. Landon ekkor ért oda hozzájuk. Már ő is tudta, mi történt. Egyetlen pillantásával elküldte Eriq-et és odalépett a feldúlt ifjúhoz.

– Hagyjál! Egyedül akarok lenni! – lökte el magától Doug a segítő kezeket. Landon erővel emelte fel az arcát. Kényszerítette, hogy a szemébe nézzen. Doug összerázkódott a fájdalomtól.

– Nem beszélhetsz így velem! Nemcsak a nevelőapád vagyok, hanem az uralkodód is. A tisztelet még akkor is fontos, ha gyászod van, fiú. Már szóltam Midek-nek. Ő jobban ismerte anyádat, mint én. Elmentek. Ki a hegyekbe. Ott majd enyhülni fog a fájdalom.

– Nincs szükségem rá! Senkire sincs szükségem!

– Dehogynem! Gyere, Doug. A lovakat már felnyergelték. – Midek átölelte vállát. Doug összeroskadt. Landon és Midek tekintete találkozott egymással. Nincs, aki náluk jobban érezné az anya hiányát. Pontosan tudták, mekkora kín ez a fiúnak. Úgy kellett őt kitámogatni a Várból...

Az emlékezést újabb érkezők szakították meg. Doug viharos sikere már minden házba eljutott. A verseny résztvevői is sorra odamentek hozzá, és biztosították arról, hogy jövőre újra találkoznak. Észak várának katonái árgus szemekkel figyelték a fiatalember körül forgolódo idegeneket. Doug várt egy kicsit, és amikor úgy látta, csitult kissé az iránta való érdeklődés, lopva cimboráira nézett. Barátai értették a ki nem mondott szavakat, és egyikük odanyújtotta köpenyét, míg egy másik a sisakját csatolta le fejről. Feltűnés

nélkül jutottak ki, és már messze jártak, amikor az ünneplők keresni kezdték őket.

Doug berontott a trónterembe. Landon és Eriq már várta. Kezébe nyomtak egy tele kupát, amit a kimerült ifjú nyomban fel is hajtott.

– Ettél valamit? – kérdezte tőle a herceg.

– Nem bírtam. Olyan ideges voltam, hogy egyetlen falat sem ment le a torkomon. Persze most egészen más a helyzet. – vigyorgott rájuk. Eriq már intézkedett. A vacsora hamarosan megérkezik. Landon a trónszékben ült. Egyszerű ruha volt rajta, haját ezüst pánt szorította le. Arca folyton változott a tűz fényében, hol árnyékba borult, hol felfénylett. Doug a közelében ült le. Egymásra néztek.

– Büszke vagyok rád Douglas. Eriq mindig beszámolt a dalaidról, de bevallom azt hittem, pusztá kedvtelés. Midek nagyon fog örülni. Tőle tanultál zenélni igaz?

– Igen. Évekkel ezelőtt. Addig nyaggattam, amíg beadta a derekát. Igyekeztem jó tanítvány lenni.

– Eriq hamarosan megkapja a koronát. Ma beszéltem vele. – váltott témát Landon. Doug boldogan mosolyodott el.

– Nagy ünnepséget csapunk igaz?

– Gondolkodom rajta. Szeretném, ha mellette állnál a továbbiakban is.

– Ha szüksége lesz rám. Eriq mindent tud, amit kell egy uralkodónak. Én legfeljebb szórakoztatni tudnám.

– Ne szerénykedj. Szinte testvérekként nőttetek fel. Eriq makacs és önféjű. Szüksége lesz egy higgadt fejre és szerető szívre. Az uralkodók élete sokszor elviselhetetlen. Emberek millióinak sorsa van a kezükben, nagy teher ez egy fiatalember számára.

Eriq visszatért. Nyomában ott vonultak a szolgák az ünnepi étellel megrakott tálcákat egyensúlyozva. A sort a főszakács zárta. Asztalhoz ültek, de még vártak valakit. Csöndesen beszélgettek, amikor megérkezett végre Doug nagybátyja is. Midek forrón megölelte fivérét, aztán következtek a suhancok.

– Miről maradtam le?

– Jó ideig másról sem fogsz hallani, mint a Dalnokverseny ifjú győzteséről. Először nyert nemesember, amióta megrendezik a versenyt. – szólt tele szájjal Eriq és odadobott Doug-nak egy almát.

– Tudtam, hogy meglesz az eredménye annak a sok átszenvedett órának. Doug jó tanítvány volt, csak örökké türelmetlen. Amikor a zenélést

tanítottam, akkor ő már énekelni akart. Mikor pedig arra került a sor, őt már a szereplés vágya fűtötte.

– Ilyen vagyok. Legszívesebben állandóan úton lennék. Eriq tudna mesélni, hányszor jártuk körbe a Kontinenst, persze csak a térkép lapjain.

– Messzebbre is merészkedtünk. Elhagytuk a gyarmatokat, eljutottunk egészen a feltáratlan vidékekig.

– Levest?

– Inkább azt a kövér malacot kóstolnám meg. Doug te is kérsz?

– Én a tortára várok. Már degeszre ettem magamat a sülttel.

– Honnan veszed, hogy torta is lesz?

– Mert ünnep van. Ilyenkor mindig van torta. És Henriq a főszakács nem vette észre, hogy maradt egy kis liszt a hajában.

– Hozzátok hát a tortát! – kiáltott Landon a konyha irányába. A szolgák hajbókolva hátráltak ki.

Vacsora után a fivérek a trónteremben maradtak, míg a két ifjú, elköszönve tőlük a toronyszobába indult. A szolgák melegen gratuláltak Doug-nak, aki büszkén mutogatta medálját. Figyelmét nem kerülték el a sóvár pillantások, melyekkel a kis cseléd lányok jutalmazták, de szíve egészen más érzésektől dalolt. Eriq előbb ért fel, és kitérta a toronyszoba valamennyi ablakát. Meleg, illatos szellő kúszott be a hegyek felől.

Fargia egykori birodalma teljesen átalakult. A rettegett nagyúr lakhelye könyvtárrá változott, a kínzókamra térképszobává. A rideg falakat hatalmas festmények borították, a hideg kőlapokat vastag szőnyegek fedték be. Csak a riasztó vízköpőkön nem változtattak. Ez Doug kérése volt. Elbűvölte őt a vak saskeselyűk látványa, melyek kitárt szárnyaikkal örökké repülni vágytak. Midek valahányszor feljött ide, megborzongott a rátörő emlékektől, de aztán lassan megszokta unokaöccse felségterületét. Landon is gyakori vendég volt itt, nagy csatákat vívtak négyesben a kártyaasztalnál. Eriq most a kandallónál ült. Levette csizmáit, mezítelen lába élvezettel túrt bele az erdei medve selymes szőrébe. Doug végre megérkezett és lerogyott mellé. Egy kis ideig szóltanul heverésztek a tűz mellett, aztán Eriq felkönyökölt.

– Emlékszel még arra a napra, amikor anyád elhozott ide?

– Mintha csak tegnap lett volna. Gyerekek voltunk. Akkor találkoztunk először.

– Ha azt a csecsemőkori bemutatást nem számítjuk. Ordítottunk mind a ketten.

– Eriq!

- Így volt, nem?
- Én csak közölni akartam veled, hogy örülök a találkozásnak.
- Én is szó szerint ezt mondtam. De a felnőttek egyetlen kukkot nem értettek belőle és sürgősen szétszakítottak minket.
- Éveket kellett várni a következő alkalomra. Ha tudnád, micsoda éveket...

2. Fejezet

GYERMEKKOR

Amennyire vissza tudott emlékezni, anyja mindig vele volt. Egyetlen pillanatra nem hagyta magára. Még akkor is a közelében volt, ha pajtásaival játszott. Éber tekintete nem eresztette egyetlen pillanatra sem. Éjjel a szomszédos szobában aludt, és a legkisebb neszre ott termett ágya mellett. Doug biztonságban érezte magát. Még akkor is, ha apjával találkozott. Kurt nagyon ritkán jött a birtokra. A közelben élt, egy kétszintes házban. A válásba nem egyezett bele, de hagyta, hogy Glenda a saját életét élje. Doug egészen kicsi volt, amikor felbukkant az első udvarló.

A kedves fiatal férfi egy nap rejtélyes körülmények között eltűnt, és csak napok múlva találták meg holttestét a közeli erdőben. A másodikat egy megvadult ló taposta halálra. Glenda tudta, hogy a halálesetek mögött ki áll. Így, hogy megkímélje magát a további csalódásoktól, nem fogadta többé gavallérjait. Inkább választotta a biztonságosabb egyedülletet, mint az örökös rettegéssel teli párkapcsolatot. Megbízható emberek vették körül, akik idejében szóltak neki, ha Kurt a környéken járt. A szolgák azonnal megkeresték a kisfiút, és eltávolították apja közeléből. Aztán Kurt hirtelen hazaköltözött. Nyájas volt a feleségével és megpróbált közeledni a fiához. Glenda hitte is, meg nem is a változást, és megpróbált nyugodt lenni. Csak egyszer hagyta magára őket. Nena elvetélte terhességét. Szüksége volt rá. Nem sejtette mire tér vissza. Doug csupán öt éves volt akkor.

A szolgák lélekszakadva rohantak érte. Nem találták sem az apát, sem a fiút. Glenda sikoltozva ült lóra és nyaktörő iramban száguldott a birtokra.

– Mikor láttátok őket utoljára?

– Az ebédhez készülődtünk. Doug nevetése behallatszott az ablakon. Nem volt okunk gyanakodni. Játsoztak egymással. Később, amikor szólítottuk, nem felelt. Azt hittük, csak arrébb mentek a kertben. Solan elindult, hogy megkeresse őket. Seholy nem találta. Azóta a lovászok bejárták a környéket, de eredménytelenül.

– Hívjatok fejjadásokat! Azok megtalálják a nyomukat! Talán még meg tudjuk állítani Kurt-öt.

Glenda lenyugodott. Tiszta fejjel kellett gondolkodnia, hogy megmenthesse fia életét. Felrémlt előtte egy sok éve eltemetett kép. Tüzes nyílként hasított bele a felismerés. Megrántotta lova kantárát.

– Gyorsan. Tudom, hol lehetnek! A pataknál. Fent a szorosban. Nem késlekedhetünk. – azzal vágatni kezdett. Lovásza szorosan mögötte nyargaltak, hatalmas porfelhőt terítve szét az utakon.

– Miért jöttünk ide apa? – a vékony gyerekhang énekelve kérdezte a férfit. Kurt nem válaszolt. A sebesen rohanó vizet bámulta. Nem hallotta a kérdést, nem látta a környéket. Üres szemei a múltba révedtek. Doug játszani kezdett a síkos köveken. Apró kavicsokat dobott a vízbe, és kacagva tapsolt, amikor elmerültek. Mivel apja még mindig nem felelt, egészen a patak szélére araszolt, és belemártotta ujjait a jéghideg vízbe. Magasan fent sasok köröztek. Mozdulatlan szárnyakkal szelték a kék eget. Egyikük zuhanni kezdett. Mivel a kisfiú mozdulatlanul guggolt a víz szélén, közvetlenül mellette csapódott a vízbe, majd rögtön ki is emelkedett egy fickádozó hallal csőre közt. Mindez oly gyorsan játszódott le, hogy Doug fel sem foghatta mi történt. Ő csak a csapódást és a kiemelkedő szörnyet vette észre. Ijedten rándult össze, elvesztette egyensúlyát és belefordult a vízbe. Kiáltani sem volt ideje. Kurt csak az elmerülő fejet látta. Glenda is ekkor ért oda, és azt hitte, Kurt szándékosan lökte be a fiút. Lovásza célba vették a férfit, ám ekkor Kurt végre magához tért és utána vetette magát.

A sekély patak rohanva vitte a fuldokló gyermeket, aki csak azon a nyáron tanult meg úszni. Apja nagy léptekkel rohant utána, és még el tudta kapni az alábukó fejet. Hajánál fogva rántotta ki az ájult frúcskát, és kiugrott vele a partra. Addig masszírozta, amíg ki nem köhögte magából a lenyelt vizet. Glenda és emberei rohanva érkeztek meg. Félrerántották Kurt-öt és megkötözték. Glenda magához ölelte a lassan eszmélő gyermeket és csak annyit mondott:

– Ha meghalt volna, azt te sem élted volna túl.

– Nem tudom mi történt! – szolt mogorván a férje. – Mondd meg a szolgálódnak, hogy vegyék le rólam ezeket a köteleket. Egyelőre még én vagyok a ház ura, bármennyire is úgy érzed, tiéd minden. A gyerek jól van. Ez a fontos nem?

– Miért pont ide hoztad? Ehhez a patakhoz?

– Csak elindultunk. Itt kötöttünk ki. Doug élvezte a rohanó patak látványát.

– Nem hiszem. Valami célod volt vele! Valamit akartál tőle. Talán azt hitted, lejátszhatod az akkor történeteket? Arthur meghalt! Soha nem kapod vissza, ahogyan én sem! De ő él! Doug is a mi fiunk!

– Menjetek haza! – mordult fel Kurt és a szolgák felé nyújtotta kezeit. Azok szemlesütve oldozták ki. Glenda lóra kapott, és a sápadt, szótlan gyermekkel hazavágtatott. Egyikük sem aludt aznap éjjel. Kurt ott térdelt a kis ágy mellett, és zokogva hallgatta a fia szuszogását. Glenda a hintaszékben kuporgott, és gyertyafény mellett olvasott.

– Soha többé nem hagyom veled a fiút!

– Tudom. De megpróbálok apja lenni. Talán még nem késő.

– Erre nem tudok mit felelni Kurt. Köztünk már vége mindennek. Az, hogy Doug elfogad téged apjának, noha semmi szeretet nem nyilvánult meg a részedről, fölöttébb különös. Most fel fog rád nézni. Tudja, hogy te mentetted meg az életét, noha el is vehetted volna. Hisz erre készülsz a születése óta.

– Szörnyeteg vagyok!

– Hová lett a régi Kurt, akibe beleszerettem. Hová a felkelés vezére, aki átkelt tűzön és poklon a barátaiért. Aki vállalta az ezernyi veszélyt, hogy szabadulást hozzon népének, sőt az egész Kontinensnek.

– Meghalt. Azon a napon... Nem tudom, feltámadhat-e még, vagy örökre magába zárta ez az élőhalott, akivé lettem.

Doug mindezt álmában hallgatta végig. Reggel semmire nem emlékezett, de néha furcsa érzései támadtak. És eljött az idő, amikor félni kezdett az apjától.

Nyolc éves korában Kurt elvitte magával vadászni. Hajnal óta úton voltak. Egy megbízható szolga is elkísérte őket. Doug eleinte vidáman csatangolt mellettük, aztán elérkezett a küzdelem ideje. Kurt nyila talált, és halálosan megsebesített egy nagy szarvasbikát. Az állat bemenekült a sűrű ágak közé, de fennakadt. Pompás koronája okozta vesztét. Szinte kipányvázta. Kurt üvöltve rontott rá és elmetszette torkát. A szarvas kiömlő vére vörösre festette arcát és ruháját. Doug megkövülten állt a közelben.

– Apa, ne! – rimázkodott, amint levegőhöz jutott. A szolga is beérte őket, és döbbsenten bámulta a véres színjátékot. Szólni nem mert, csak magához vont a reszkető gyermeket. Kurt odafordult hozzájuk.

– Gyere, fiam, add meg a kegyelemdöfést.

– Soha! – kiáltott és futni kezdett. Kurt és a szolga csak nehezen érte utol. A félelem és az undor megkétszerezte erejét. Majdnem hazáig rohant, mire el

tudták kapni. Az eset után Doug nem ment többé a vadászatokra. Akkor kezdett írogatni.

Szobája magányában a fehér papíros lett társa és a könyvek. Naphosszat ült az asztalnál és verselgetett. Nem volt könyv a birtokon, amit el nem olvasott volna, még a felcserek munkáiba is belepillantott. Glenda tartott otthon egy leírást, hogy gyógyítani tudja embereit. Doug kielégíthetetlen éhsége bevett és megemésztett mindent. Tíz évesen betéve tudta a hősköteményeket, a szakácskönyveket és az állattartás szabályait. De ismerte a növények, állatok neveit, a Kontinens megannyi városának helyét és történetét. Azokat a könyveket is megszerezte, melyeket apja szobájában talált elzárva. Férfiak és nők kalandjait tartalmazták, és bár keveset értett meg belőlük, az azért eljutott tudatáig, hogy a szerelem megannyi formáját ismertetik benne.

Kurt azonban nem hagyta abba nevelését. Lovagolni tanította, az egészen jól ment neki, és szerette is. Saját maga gondozta a lovát, melyet Kurt egyenesen neki szerzett a Kontinens déli tartományából. Azonban amikor apja kardot adott a kezébe, Doug meghátrált.

– Nemesember fia vagy. Ha szolgálnod kell a herceget, tudnod kell védeni is. A csatában csak az marad életben, aki mesterien kezeli a kardot. Mától mindennap gyakorolni fogsz. Hozzatok egy tanítót. Eleget olvastál. Talán túl sokat is.

Glenda hiába kérlelte, Kurt hajthatatlan maradt. Ő nem papot, hanem katonát akar a fiából nevelni. Ez a legjobb kor.

– És a gyerek? Őt meg sem kérdezed?

– Ebben nem dönthet! Engem is megtanított az apám, nem akarok erről vitatkozni. Doug a rennegadi klán leszármazottja, és ez a család a legjobb kardforgatókat adta a Kontinensnek.

– De ő nem fog fegyvert!

– Honnan veszed?

– Mondta. Irtózik a kardnak még a látványától is.

– Mert még nem ismeri. Semmi nem könnyű az elején. De mi van, ha meg kell védenie magát? Az életére törő gyilkosoknak majd elsorolja a nádirigó összes változatát? Meg kell tanulnia.

– Kegyetlen vagy! Mindig is az voltál!

Férje ebben nem tűrt ellentmondást. Már a következő héten megérkezett a tanító. Magas, ellenszenves férfi, akinek soha nem volt gyereke. Glenda a házban maradt, míg Doug leköltözött a tanító szállására. Kurt mindent ráhagyott. Nem érdekelt fia lelki világa, csak egy számított, behozni a lemaradást, bármi áron. Doug hajnalban kelt, egy szál gatyában kellett

körbefutnia a birtokot, négyszer egymás után. Idomára pálcával lovagolt mögötte és lesújtott rá, ha lankadni kezdett. Az embertelen bemelegítés után rögtön gyakorolni kezdtek. Addig enni sem kapott, amíg tökéletesen nem tartotta a fegyvert, és el nem háritotta a csapásokat. Szédelegve az éhségtől több könnyű sebet is szerzett, de nem kaphatott ápolást, mondván, hogy egy katonának ki kell bírnia egy enyhe kis sérülést. Csakhogy Doug nem katona volt, hanem egy kisfiú. Ez a tévedés majdnem a halálát okozta. A sebek a megfelelő ellátás hiányában begyulladtak. Mivel állapota egyre romlott, a tanító ezt a figyelmetlenség és a lustaság rovására írta és kegyetlenül megbüntette. A kimerült és beteg gyermek ekkor szembeszállt vele.

Utolsó erejével magához ragadta gyűlölt fegyverét és rátámadt a férfire. Önkívülete rendkívüli erőt kölcsönzött neki és sikerült kitörnie az elkerített udvarról. Támolyogva futott a védelmet jelentő ház felé. Öt hete, hogy elragadták anyjától. Tudta, hogy csak ő mentheti meg. Ha eléri a házat, megmenekül. Tanítója ott loholt a nyomában. Ha kitudódik nevelési módszere, az könnyen a munkájának végét jelentheti. Megpróbálta hát megállítani a fiút. Doug már nem látta az utat, csak dülöngélt és rekedten kiáltozott. Az egyik szolgálólány épp arra ment és látta a groteszk jelenetet. A tanító beugrott egy fa mögé. Azt már nem látta, amikor bevitték a fiút a házba, mert lélekszakadva rohant amerre csak látott. Nem érdekelte sem a megígért busás jutalom, sem a kilátásba helyezett városi ház. Úgy félt Glenda haragjától, mint a tűztől.

Kurt látszólag belenyugodott fia sikertelenségébe. Nem erőltette tovább a kardforgatást, de azt elvárta, hogy valamilyen fegyverrel tudjon bánni. Doug a nyilat választotta. Dehogyan akart ő harcolni, de kellett valamit csinálnia, hogy apja békén hagyja. Napjainak felét így is a küzdőtéren töltötte, de legalább az estéi és az éjszakák megmaradtak neki. A versek ott gyülekeztek asztalának elzárt rekeszébe. Amikor elérkezettnek látta az időt, felkereste anyját.

– Mama! Szeretnék mutatni neked valamit. Gyere a szobámba, kérlek!

Glenda szeretettel simította meg mézszőke fűrtjeit. Doug nagyon megnőtt, és izmos lett a mindennapos gyakorlatoktól. Kamasz volt, közeledett a gyermekkor végéhez. Arca már most nagyon csinos volt, látszott rajta, hogy később megannyi szívet fog összetörni anélkül, hogy bármit is tenne. Pusztán megjelenése elég lesz, hogy álmatlan éjszakát okozzon annak, akit lángra lobbant. Abban az évben lett tizenkét éves. Most anyjával vonult a folyosókon, szobája felé. Átölelték egymást. Doug már majdnem olyan magas volt, mint Glenda. Mindketten szerelmesek voltak a másikba. Doug kipirult

arccal állt meg a szoba közepén és türelmesen várt, amíg imádott anyja helyet foglalt a karosszékben. Nem volt nála papír, nem is kellett, hiszen kívülről tudta minden költeményét. De most valami egészen újra készült. Mandolint vett elő. Szobája magányában gyakorolt, alig hallható dallamokat csalogatva elő a hangszerből. Nem akarta, hogy bárki is észrevegye.

Ez volt az első alkalom, hogy ő maga is hallotta zenéjét. Először csak játszott. Arca átszellemült, szinte ragyogott. Anyja arcán könnyek csorogtak, miközben földöntúli mosollyal nézte egyetlen fiát. Aztán Doug énekelni kezdett. Hangja lágyan követte a zene hangjait, még nem érte utol a kamaszkor átka, az el-elcsukló kellemetlen hanghordozás. Egészen elfeledkeztek az idő múlásáról. Doug az összes versét elénekelte anyjának. Csak a dobogó léptek közeledése riasztotta meg őket. Glenda mosolyogva fordult a nyíló ajtó felé. Doug még eljátszotta az utolsó akkordokat, és meghajolt apja felé.

– Mi van itt? – kérdezte értetlenül Kurt.

– Douglas elénekelte a verseit. Gyönyörűek. – áradozott Glenda. Sem, a fiú, sem ő nem vette észre Kurt elsötétülő tekintetét.

– Úgy! Hát hiába kerestelek a gyakorlótéren. Az emberek nem tudták megmondani hol lehetsz!

– Csak egy kicsit jöttem el. Épp csak egy órácskára...

– Már besötétedett! Holnap hajnalban lent legyen!

Bevágta az ajtót. Doug kétségbeesetten nézett anyjára. Glenda megsimította arcát.

– Majd én elrendezem a dolgokat. Ne aggódj. Próbálj aludni.

– Anya! Vigyázz magadra!

Glenda a lovagteremben talált rá férjére. Bár rettegett tőle, a gyermek érdekében meg kellett keményítenie szívét. Valaha rajongásig szerette, mostanra nem maradt más, csak az isteneknek tett eskü.

– Kurt, beszélnem kell veled!

– Mit akarsz felhozni a mentségére?

– Gyerek még, Kurt! Szeretne egy kicsit szórakozni, nevetni!

– Én az ő korában egész nap edzettem, egyszerre három ellenféllel harcoltam. Apám tizenöt évesen elzavart otthonról, mint a nemesi családokban az összes fiút. Kivéve az elsőszülöttet! Az kapott mindent. Nekem nem volt más a kezemben, mint amit hosszú évek keserves munkájával megtanultam! De ez sem volt elég. Majdnem ottmaradtam. Ha nem jön Sol Andersen, rég halott lennék!

– Már elmúltak azok az idők. Az imént mondtad, milyen rossz volt, ahogy apád veled bánt. Ezt a sorsot szánod a fiadnak is? A régmúlt átkával sújtanád?

– Azt akarom, hogy megálljon a lábán, ha eljön az idő! Hogy ne futamodjon meg, ha megtámadják, hogy ha kell, ölni tudjon az életéért!

– De ő soha nem lesz olyan, mint te! A lelke egészen más! Értsd meg végre!

– Nem! Nem akarom! Ne akadályozz meg abban, amit csinálok, mert a fiú látja kárát. – elkapta Glenda karját. – Megértetted?

A nő remegő ajkakkal válaszolt. Vére meghűlt, szíve összeszorult. A félelem súlyos teherként nehezedett rá. Douglas!

Kurt berontott az alvó fiúhoz. Durván kirántotta az ágyból, és a sarokba hajította. Doug vérző fejjel tápáskodott fel, és rettegve nézte apja tombolását. Kurt pusztá kézzel esett neki az asztalnak, kirántotta fiókját, és az összes papírt, amit csak talált, a tűzbe hajította. Utána a reszkető fiú szeme láttára lesöpörte a könyveket, és azokat is bedobta az éhes lángok közé. Doug felkiáltott, és nem törődve a fájdalommal kirántotta az egyiket a forró örvényből. Kurt felmordult, és lekevert neki egy pofont. Elkapta a zuhanó testet és megrázta.

– Ha még egyszer a fülembé jut ez az ostobaság, lenyeletem veled a firkálmányaidat! Holnap újra kardot kapsz, megtanulod annak minden csínját. Jaj neked, ha ellenszegülsz! Elfogyott a türelmem fiú! Elég világosan beszéltem?

– Igen. – vér folyt ki a szájából. Kurt újra ütésre lendítette kezét.

– Nem hallottam!

– Igen Uram! Azt teszem, amit mondasz! – kiáltotta elfúló hangon. Akkor Kurt ledobta, és kirohant a szobából. Doug egész éjjel virrasztott. Reggelre az ütések elszíneződtek, szája feldagadt. Egyetlen falat sem ment le a torkán. Zokszó nélkül csinálta a feladatokat, és érezte, hogy lelke egyre távolabb kerül tőle. Glenda másnap éjjel beosont hozzá, és karjaiba vette. Úgy ringatta, mint apró csecsemő korában. Doug fáradtan a sírástól és a kimerítő gyakorlatoktól, lehuny szemekkel suttogetta a drága fülekbe dalait.

Egy hét telt el. Kurt elutazott, senki nem tudta, meddig marad. Doug persze abbahagyta a gyakorlást. A katonák nem sokat törődtek vele, megvolt a saját problémájuk. A várost járták, hogy fenntartsák az ingatag rendet. Glenda és Doug naphosszat a birtokon sétáltak és nevettek, beszélgettek, olyan

felszabadultan, mint még soha. Vihar előtti csend volt, ezt mindketten jól tudták. Csak idő kérdése volt, hogy Doug ellenszegüljön a ráerőszakolt viselkedésnek. Dél tájban a fiú szobájában költöttek el szerény ebédjüket, aztán Glenda szelíden megkérte őt, énekeljen neki. Csak egyetlen dalt. Hisz nem hallhatja senki.

Doug boldogan beleegyezett. Az ablak felé fordult és a természetéről dalolt. Glenda lehunyta szemmel hallgatta. Ám az ének hirtelen abbamaradt. Doug félig hátrafordulva, halottfehéren állt az ablak előtt. Kurt magas alakja, szinte betöltötte az ajtót. Nem tudhatták, mióta állt ott, és hallgatta a dalt. Glenda felemelkedett a székből és tett felé egy lépést.

– Ezt nagyon megbánjátok! – mondta vészjósló hangon az apa, és halkán becsukta az ajtót.

A szolgák találtak rájuk. Feltűnt nekik a túl nagy csend. Kurt ahogy jött, észrevétlenül távozott. A szobalányok jöttek leszedni az asztalt. Az ajtó, résnnyire nyitva volt, az ablaktáblát csapkodták az ágak. Erre a hangra lettek figyelmesek. Belökték az ajtót. A következő pillanatban velőtrázó sikítás verte fel a ház csendjét.

Glenda a sarokban hevert, ruhája több helyen elszakadt, fehéreneműje a földön szanaszét. Haja csomókban kitépve, véres nyomot hagyott a padlón. Dougot a másik szobában találták meg, egy székhez kötözve, meztelen felsőtettel, több tucat botütés nyomaival. Egyikük sem volt eszméleténél. Átcipelték őket az ágyasházba, ahol kétségbeesett küzdelmet folytattak életükért. Glenda tért előbb magához, szája szólásra nyílt. Sötét hézag tátongott felső fogsorában. Kurt ököllel vágott arcába, első két foga tőből kitört. Doug órákig hanykolódott, erős karok fogták le, mert menekült volna lázas bódulatában. Nem ismerte fel a szolgákat, nyüsztelve könyörgött kegyelemért. Ujjai vége hólyagokkal volt tele, Kurt megégette őket, nehogy még egyszer tollat fogjon a kezébe. Glenda amint tudott, felkelt, és odatántorgott hozzá. Doug végre elaludt. Az anya ekkor hívatta leghűségesebb emberét. Zack volt az, a főlovász.

– Készítsd a szekeret. Pakold fel élelemmel, több heti útra. Tegyetek takarókat, dunnát a ponyva alá és néhány váltás ruhát. Csak te jöhetsz velünk, a többiek itt maradnak. Nem akarom, hogy bárkinek is baja essen, ha Kurt visszatér. – arca fájdalmas görcsbe rándult.

– Hová megyünk asszonyom?

– Majd elmondom, ha már biztonságban leszünk! Siess!

Összeszedte ékszereit, személyes tárgyait, és batyuba kötötte. Haját összetűzte, és kendő alá rejtette. Elegáns ruháit levetette, és elkérte az egyik szakácsnő rongyait. Doug magatehetetlen testét kicipelték, és a szekérre fektették. Az ő ruháit a lovászfű cserélte el. Nem késlekedtek, azonnal indultak.

Egész éjjel vágattak. A városból azonban nem volt könnyű kijutniuk. Meg kellett várniuk a hajnali kapunyitást. Doug-ot letakarták, és zöldséget púpoztak fel fölötte. A kapuőrök nem kutatták a csomagokat. Szerencsájük volt, nem ismerte fel őket senki. Zack többször is kérdezte, merre mennek, de Glenda még mindig nem árulta el, csak összeszorított ajkakkal, némán mutatta az utat. Főlovásza nem ismerte múltját, nem tudhatta, hogy a kacsaringós útvonal egy régebbit követ. Glenda egyszer már járt ezeken a helyeken, éppen Kurt társaságában, na meg több száz felkelővel. Nem pihentek sem éjjel, sem nappal, egyre csak vágattak. Zack lova nem bírta a megfeszített iramot. Lesántult. Glenda megállította az övét. Odament a lovát ápolgató férfihez. A főlovász kiegyenesedett.

– Nem fogja bírni. Keressünk egy fogadót.

– Öld meg. Nem fogjuk ápolni. – a nő szavai hidegek voltak, akár a szíve. Már semmi nem melegítette, csak fiának a lélegzete. Doug boldogulása lebegett szemei előtt. A főlovász nem fordította el a fejét.

– Neked is pihened kéne asszonyom. A fiú is kimerült.

– Tudom. Mind azok vagyunk. De nem állhatunk meg. Félek, hogy Kurt rájön merre indultunk. Minden egyes perccel nő a távolság közöttünk. Nem akarom, hogy az idő neki dolgozzon.

– Akkor váltsunk lovakat. Ha így folytatjuk, alattunk fognak összerogyni. Kérlek úrnőm!

Glenda zavartan nézett rá. A férfi alázatos hangja komolyan csengett. Ez az ember vállalta érte a legnagyobb veszélyeket, éveken át mellette volt, soha nem hagyta magára. Zack tudott az átvirrasztott éjjelekről, a kegyetlen magányról és a fia iránt érzett csaknem szerelemig fajuló szeretetről.

– Jó. Legyen. A következő fogadónál új lovakat veszünk. – azzal a harmadik háts nyergében ülő, csöndes fiúhoz lépett. Megsimogatta összevert arcát.

– Most már minden rendben lesz, kicsim! Zack segít nekünk eljutni a tengerhez. Oda apád nem jöhet utánunk.

– Soha többé? – kérdezte a fiú. Glenda könnyein keresztül mosolygott rá. Gyermek testébe bújt felnőtt nézett vissza rá.

– Azt hiszem, nem. Nem fogja megtudni, hová rejtelek. Tőlem soha!

Három hét megfeszített vágta után elérték a tengert. Glenda itt, a kikötőben búcsúzott el attól a férfitől, aki mindig mellette állt.

– Ég veled, barátom! Itt most elválnak útjaink. Tovább nem jöhetsz, nehogy bajba kerülj. Tudom, hogy nem beszélsz még akkor sem, ha tüzes vassal sütögetnek, de hidd el, vannak olyan módszerek, melyek még az ördögnek is megoldják a nyelvét. Doug innentől már biztonságban lesz! Ha megtettem, amit meg kell, visszatérek. Előbb kellett volna cselekednem. Te menj haza. Hamarosan találkozunk!

– Az istenek óvjanak, asszonyom! Várni foglak a birtokon. Remélem, célba érsz!

Zack nem kérdezősködött, nem könyörgött. Száraz szemekkel nézte, ahogy a szegényes rongyokba öltözött család felvászorgott az első hajóra.

Doug akkor látta először a tengert. Kurt soha nem vitte el, bárhogy könyörgött neki. Szinte egész életét a birtokon élte le, még a városba se nagyon ment ki. Glenda mesélt ugyan neki a végtelen kékségről, de csak képzelete röpítette el olyan messzeségekbe. Miután kiheverte az első rosszulléteket, nagyon élvezte az utazást. Egész nap a matrózokat leste, próbálta elsajátítani sajátos beszédüket, mozgásukat. Boldog volt, ha a közelükben lehetett. Glenda senkihez nem szólt, szégyellte elcsúnyult külsejét, így némának tetette magát. Kis palatábla lógott nyakában, arra kaparta fel mondandóját. Ez többnyire két szóból állt: „Vizet! Kenyeret!” Az út sohasem akart véget érni. Doug aznap tudta meg, hová is érkeztek, amikor a hajó végre partot ért. Nyüzsgő kikötőbe futottak be, a part menti házakból kitértek a lakók az újonnan érkezettek fogadására. Glenda belekarolt a fiúba, úgy mentek le a hídról. Batárt béreltek és a nő tele tarsolyt csúsztatott a kocsis kezébe. A férfi lóhalálában vágatott velük a suttozva elmondott helyre. Az út felénél katonák csatlakoztak hozzájuk, végig elkísérve őket. A batár este érkezett meg. Fáklyás katonák fogadták őket. Glenda felfedte arcát, és maga elé állította Doug-ot. A marcona férfiak nem kérdeztek sokat. Kinyitották a hatalmas kapukat, és bekísérték őket. Doug ámulva lépkedett közöttük. Egy nagy terembe értek. Óriási asztal, körülötte megannyi szék foglalta el a terem egészét. Glenda megállt a fal mellett. Fia hozzásimult.

Kinyílt az ajtó, és egy jóképű, idősebb férfi lépett be rajta egy gyermekkel. Glenda odarohant hozzájuk, és átölelte a férfit. Doug zavartan állt ott, ahol anyja hagyta. Rövidesen odamentek hozzá. Az előkelő úr rámosolygott.

– Doug, hajolj meg a herceg előtt! – suttozta Glenda. A fiú fejet hajtott. Szólni sem tudott a meglepetéstől. Észak Hercege! Az uralkodó előtt állt. S az

ott, az a kisfiú, nyilván Eriq, aki majdan átveszi a koronát. A két gyerek egymásra sandított. Landon megveregette Doug vállát aztán ránevetett a fiára.

– Eriq! Menjetek, keress egy szobát Douglas számára. Itt marad egy kis ideig.

– Örömmel, apám! – válaszolta a komoly kis herceg kézen fogva távoli rokonát. Elnyelte őket a félhomályos lépcsőforduló.

– Valóban. Így kezdődött minden. Tizenhárom év telt el azóta. Úgy elröpült, mintha egyetlen pillanat lett volna. – szólt Eriq és vett még a sült húsból. A tűz vidáman ropogott. Doug gondterhelten arca lassan felengedett. Kinyitotta markát. Ott lapult benne a medál.

– Különös. Ha a dolgok nem így alakulnak, soha nem nyerem meg a Dalnokok Versenyét.

– Ez így van. Mi sem találkoztunk volna, és én most nem kérhetnék meg arra, hogy ha uralkodó leszek, te legyél a jobb kezem.

– Eriq! Ez megtisztelő, de túl nagy feladat nekem! Itt vannak a nemes urak. A kisujjukban van minden tudomány.

– Az lehet, de nekem te kellesz! Nem utasíthatsz vissza!

– Nem is teszem! De kérlek, adj egy kis időt, hogy felkészülhessek.

– Rendben van. De igyekezz. Még két hónap áll a rendelkezésedre. Még kettő.

– Már csak kettő! Így egészen máshogy hangzik. Fáradt vagyok Eriq! Nem akarlak elküldeni, de...

– Jól van, megyek már. Neked is jó éjt, barátom!

– Hercegem! – Doug könnyedén meghajította magát, aztán nevetve becsukta az ajtót. Eriq kacagása sokáig visszhangzott még fülében. Kikönyökölt az ablakba. A hegyek felől farkasordítást hozott felé a szél. Megbűvölten hallgatta az erős hangokat. Ezek a vadállatok félelmetes hírnévre tettek szert szárazon és vízen egyaránt. A kikötők rettegték a vicsorgó koponyával díszített lobogót. Ha felbukkant, az halált jelentett. Azok a kapitányok, akik túléltek egy ilyen találkozót, egy életre megnyomorodtak. Doug a térképekre pillantott. A három tenger nagy területein számtalan kalózhajó szedi áldozatait. Észak eddig hiába küzdött ellenük. Hajóik nem voltak elég gyorsak. A fiatal herceg azonban elhatározta, hogy rendet teremt a tengerek vizein. Doug helyeselte elképzeléseit. Ketten sikeresen vívhatják majd meg harcukat. A horda elhallgatott. Megkezdődött a vadászat.

3. Fejezet

A KORONÁZÁS

Hat ifjú vágtatott végig a Prentner lankásabb partján. A hajnali pára gomolyogva szállt fel, csillogó vízcseppek repültek szerteszét a lovak patái nyomán. Négyen a katonák senkivel össze nem téveszthető egyenruháját viselték, míg az elől robogó páros némiképp elütött tőlük. Szürke köpenyük lobogva úszott mögöttük, alóluk pedig az előkelőségek pompás szövetei villantak elő. Az emberek kitódultak a házakból, és hangosan kiáltottak. Kezüik a levegőben repkedett. Az élen vágtató lovas kemény kézzel megállította hátasát, a pompás ló nyerítve ágaskodott fel. Karja viszonzta a köszöntést. Hatalmas üdvivalgás tört ki. A nép szerette Eriq herceget, aki ma átveszi a Kontinens minden terhét apjától. Doug ott toporgott a közelében, és teljes szívéből nevetett.

– Íme a néped, hercegem! Kívánj bármit, és az öledbe hullik!

– Narancsot! – kiáltotta a fiatalember, mire nagy kacagás tört ki. Katonái beérték és pénzt dobáltak az emberek közé. Rituális jelentősége volt ennek a gesztusnak. Eriq egy hete lépett ki a Vár kapuján, hogy körbejárja a Völgyet. Mindennap hajnalban el kellett mennie egy roskatag kunyhóba, és éjjelig kellett az ott élő családdal lennie. Hiába volt herceg, neki is fát kellett vágnia, állatot kellett etetnie és tisztítania, együtt kellett a szegényes ételeket ennie alattvalóival. Így mutatta meg, hogy fontosak számára emberei. Eriq mindenbe szó nélkül beleegyezett. Csupán egyet kért csak: Doug is menjen vele. Landon először nem akarta engedni, de nevelt fia már vette is köpenyét. Ahogy eddig is mindent megosztottak egymással, így ezt is közösen kívánták megtenni. Vízet hordtak a mezítlásas gyerekekkel, kihajtották az állatokat a mezőre, és elheverték a selymes fűben. Együtt ültek a kunyhók lakóival a tüzek mellett, és hallgatták életük bajait, kevéske örömeiket. Doug mindvégig ott ült leendő ura mellett, és hallgatta a herceg egyszerű szavait, melyek a népnek szóltak. Eriq mindenkivel megtalálta a közös hangot, és ez rendkívül megnövelte népszerűségét. Unokafivére büszke volt rá: úgy tűnt, Eriq egyszerre hordozza apja határozottságát és nagyapja finom lelkivilágát. Logen örököse volt, a Kontinens talán leginkább szeretett uralkodója vére csörgedezett ereiben. Ha a dicső ősök most látnák, abban mind

megegyeznének, hogy a legmegfelelőbb kezekben hagyták birodalmukat. Eriq pontosan tisztában volt feladatának komolyságával. Szívvel lélekkel vetette magát a körút minden nehézségébe. Megpróbáltatásai ma hajnalban értek véget. Hazafelé vágtattak, az esti ünnepségre. Eriq és Doug a kapuban váltak el, és csak este találkoznak újra, a koronázáson.

Rengeteg vendéget vártak. A hajók csak úgy ontották magukból a meghívottakat, az utakon hemzsegték a szekerek, batárok. A Völgy valamennyi lova munkába volt állítva és még így sem bizonyultak elégnek. Landon irányított mindent. Személyesen felügyelt a súrlódásmentes készülődésre, ha valahol gond adódott, nem nyughatott addig, amíg meg nem oldotta. Közben őrszemei az utakat kémlelték, hátha megpillantják a közeledő hercegi sarjat. Az első vendégek már megérkeztek, a szobalányok elvezették őket szobáikba. Landon üdvözölte őket, aztán a fegyverterembe ment. Magányos, ősz hajú férfi állt a teremben. A herceg meglepődött. Az imént köszöntötte az előkelőségeket, azt hitte mindenkivel találkozott.

– Uram! Üdvözöllek a Fekete Várban! – hangja figyelmeztetőleg csattant fel.

– Én is üdvözöllek barátom! – szólt halkán a férfi és lassan megfordult. Landon felsóhajtott. Odasétált hozzá és megölelték egymást.

– Örülök, hogy eljöttél! Bízom benne. Rég nem láttuk egymást!

Doug leugrott lováról és meghajolt Eriq előtt.

– Most tehát elválnak útjaink. Én megyek a katonákhoz, te az asszonyokhoz. Nem tudom, melyikünk jár jobban!

– Megállj Douglas. Holnap, ha úgy akarom, te is átéled mindazt, amit most velem fognak tenni! – Eriq kezét fogott katonáival, akik rajongva néztek rá. A fivérek megölelték egymást, aztán Eriq még utoljára lenézett a Völgybe.

– Ezt a képet megőrzöm, amíg csak élek. Ma este minden megváltozik. Többé nem járhatok gondtalanul a mezőkön, nem űzhetem a vadat kedvem szerint. Más, fontosabb feladatok várnak rám. Köszönöm a barátságokat, mely része volt gyermekkoromnak, és remélem része lesz uralkodásomnak is.

Hangos éljenzés fogadta szavait. Az örök is lerohantak hozzá, és térdre estek előtte. Eriq boldogan nézett rájuk, aztán olyat tett, amit uralkodó még soha, meghajtottta magát emberei előtt. Aztán hátat fordított, és elindult a Várba vezető úton.

Doug a katonákkal tartott. Legszebb ruháikat válogatták össze a nagy napra. A Vár udvarain sátrakat állítottak fel, rengeteg fáklya ontotta fényeit. Az istállók tömve voltak, a friss szalmát és abrakot alig győzték hordani a

szintén ünneplőbe öltözött szolgák. A konyhákban égett a szakácsok keze alatt a munka. A Völgy legjobb mestereit gyűjtötték össze, hogy tudásuk legjavát adják a koronázás ünnepére. A multság három napig fog tartani, a nagy tömegnek étel és ital kell minden mennyiségben. A Castelot hegyeiből eljöttek a vadászok, és magukkal hozták a törzsek különleges ételeit. A gyarmatok helytartói szintén átkeltek a Salach háborgó hullámain, hogy átnyújtsák új uruknak jókívánságaikat. A Kontinens valamennyi helytartósága képviseltette magát. Amikor a Vár minden szobája megtelt, a többi vendéget a Völgy előkelőségeinek birtokain szállásolták el.

Doug már átöltözött. Evett valamennyit, aztán leült az egyik sarokban, távol a többiektől. Magányra volt szüksége, gondolkodni akart. Barátai nem háborgatták. A fiatal férfi arcán szelíd mosoly játszott, egyik kezében a medált forgatta, a másikban egy korsót tartott. A jövőn tűnődött. Huszonöt éves volt. Eddig nevelőapja gyámsága alatt élt, de Landon visszavonul. Megkérte őt, hogy szolgálja ezentúl fiát. Doug semmi mást nem csinált volna nagyobb örömmel, mint ezt a feladatot, de lelke mélyén valami homályos sejtelen növekedett. Ez a mai este meg fogja változtatni egész eddigi életét. Nem tudta, hogyan és miképpen, de azt érezte, hogy a változás hihetetlen és megdöbbenő lesz. Nézte a mulatozó katonákat, de nem értette beszédjüket. Minden perccel távolabb került tőlük, akarata ellenére. Még ott volt közöttük, de a szoros kötelék foszladozni kezdett. Nem tudta megállítani a változást, bárhogy szerette volna. Erővel próbált visszatérni. A hangok távolról jöttek újra vissza.

– A tánc alatt új szabályok lesznek. Állítólag a hölgyek is felkérhetik az urakat. Eriq első önálló döntése. Persze csak a mai napra. A nemesek közt nagy felzúdulást keltett, de hallottam a kisasszonyok beszélgetését, és ők nagyon helyeslik az újítást. – koccintottak. Doug feltápászkodott, és odasétált a beszélgetőkhöz.

– Bárkivel táncolnak majd?

– Ahogy kivettem szavaikból, igen. Bár a csevegés végéről lemaradtam, de elég meggyőző volt az, amit addig hallottam. Asszonyok és fiatal lányok szép számban lesznek. Kellenek a táncos lábú gavallérok, hogy szórakoztassák őket. – nagy kacagás volt a válasz a vidám hangú katona beszámolójára. Újabb hordót vertek csapra. Gyöngyöző vörös bor buggyant elő, és megtöltötte a kiszáradt korsókat.

– Mikor kell majd mennünk?

– Amikor elsütik az első ágyút.

– Figyelemfelkeltő invitálás lesz.

– Az egész Völgy hallani fogja, na persze csak képletesen.

– A koronázást le fogják festeni. Eriq portréja oda fog kerülni a képcsarnok dicső festményei közé. A következő kép majd az esküvőjén fog elkészülni.

– Reméljük, hamarosan arra is sor kerül. Landon már egy ideje szemezget az előkelő családokkal. Sok eladó lány van, aki megfelelne a hercegnek. Eriq ma megismerheti csaknem az összes nemesi család lányait. Nem lesz könnyű dolga. Gyönyörűek a hölgyek.

– Ez az! Gyönyörű legyen, és szép fiakat adjon a hercegnek.

– Ha lány lesz, akkor sem szomorkodunk! A hercegisasszony is komoly feladathoz juthat a jövőben.

– Barátaim! Hol van az még? A fején sincs a korona. Eriq barátunk most nyakig ül a habokban, és elkeseredett küzdelmet vív a mindenre elszánt asszonyokkal, akik megpróbálnak uralkodói külsőt adni neki.

– Tényleg? Mit csinálnak vele? Doug, te tudsz erről. Meséld!

– Először is bekenik illatos olajjal, amíg bőre olyan finom nem lesz, mint a babáké. Utána levágják a haját, csaknem kopaszra. Ezzel az istenek előtt tiszteleg. Ruháját apácák varrták hét héten keresztül, állati vérrrel festik be azokat, és arannyal hímezik ki. Palástját a gyarmatok állatainak bőréből készítették, a legfinomabb szőrme burkolja majd be. Csizmája tengeri állatok bőréből készült, igazgyöngyök díszítik, jelezve, hogy Eriq uralja majd a három tengerek vizeit.

– Alig várom már, hogy lássam. Nemrég még együtt vívtunk, most pedig uram lesz, amíg csak élek.

– Igen. Ez a sorsunk. Eriq többé nem a barátunk lesz, hanem az uralkodónk. Szívünk mélyén persze nem változnak érzéseink, de ma utoljára állt velünk együtt a küzdőtéren éppoly mocskosan, mint mi magunk.

– És te, Doug? Az unokafivére vagy! Te mit érzel?

– Eriq a legjobb barátom. A rokonom. Amíg csak élek, ez lebeg a szemem előtt. Remélem, hogy erről ő sem feledkezik meg, történjen bármi. Azt gondolom, Eriq tudja, hogy mennyire kedveljük, és mellette állunk nehéz feladatában. Tudtuk, hogy eljön ez a pillanat, amikor a barátunk elválik tőlünk. De nem ugyanez történik a gyerekekkel is? Megszületnek egy családba, és aztán elhagyják azokat, akik őket a legjobban szeretik. – arca elkomorult. Motyogott még néhány szót, aztán otthagya őket. A többiekkel hamarosan feledtette az újabb korszak hada a férfi különös viselkedését.

Szíve elszorult. Pont ő az, aki soha nem ismerhette a boldog családot. Anyja kegyetlenül hiányzott neki. Glenda bájos arca elhomályosult

emlékezetében. Nagyon rég volt, hogy utoljára látta. Csak közös emlékeiket tudta felidézni. Hangja, nevetése elhalt fülében, csak az érzés maradt meg. Kiséált az őrtoronyhoz. Némán nézte a lassan gyülekező sötétet, ahogy elborítja a Völgyet. Este pompás ünnepség lesz. Mindenki vidám és boldog. Neki is meg kell próbálnia, legalább tettetnie kell, ne rontsa el a többiek kedvét. Elvett egy kupát, és egy hajtásra kiitta. Aztán megrázta magát, és visszament a társaihoz. Többen kíséáltak az őrtornyokba. Még mindig jöttek a vendégek, pedig a Vár már nem tudta elszállásolni őket. Fekete ló vágtatott be a kapun és nagyot nyerítve megállt az udvar közepén. Erős rácsokkal körbevett szekér követte. Ahogy jobban megnézték, látták, hogy összekötözött vadak feküdtek a szalmán. Némelyik megmozdult. Különös ajándék ez, akárki is hozta. Élő szarvasok és vaddisznók. A szolgák elvezették a fekete mént, és a szekeret az istállóba kísérték. A lovas egyenesen az udvarra ment.

Doug és barátai találgatni kezdték, vajon ki lehet a titokzatos lovas. Beszélgetésüknek nemsokára egy ór vetett véget. Izgatottan közölte, hogy a kürtösök már elfoglalták helyüket a bástyákon. Mindenki felugrott és még egyszer, utoljára ellenőrizték egymás egyenruháját. Kifogástalanok voltak. Lecsapták sisakjuk ellenzőit, és a csillogó vértet szorosra húzták. Majd szépen, egymás után kimasíroztak a megbeszélthelyre.

A Fekete Vár összes udvara tömve volt a vendégekkel. Lármasan tárgyalták a nap eseményeit, és azon tűnődtek, vajon milyen lesz az ifjú herceg. Sokan gyerekkora óta nem látták Eriquet, így érthető volt a kíváncsiság. Doug és társai a lépcsők szélén álltak. A fiatal férfi szeme sarkából mustárolta a tömeget. A gyönyörű hölgyek legyezőik mögül lesték a díszőrség jóképű katonáit és az egybegyűlt nemeseket. Doug egy pillanatra meglátta a lovast. A déli helytartóság urával beszélgetett. Köpenye félrecsúszott, szabadon hagyva mellkasát. Fekete zekéjén különös címer ragyogott: önmagába maró oroszlán. Doug felismerte a címet. Tulajdonosa ritkán jött csak emberek közé. Nagy eseménynek kellett lennie, ahol Carradine nagyura is megjelent.

– Doug! Doug! – alig hallható suttogás ütötte meg fülét. A mellette álló katona volt az. Raul is felismerte a férfit. Szeme gyűlölködve nézte.

– Azt beszélük, a férfi legalább száz éves. Nézz rá. Nem látszik többnek harmincnál.

– Én sem úgy látom, hogy öregember lenne. Honnan veszed ezt? – ajka alig mozdult. Raul kezében megcsörrent a kard.

– Az egyik szobalány mondta. Néhány éve ellátogatott a Várba a lovag. Te és Eriq nem voltatok itt. Néhány napig maradt csak. Annak a lánynak volt egy

barátnője. Halk, félénk teremtés. Nemrég jött csak ide hozzánk. Sokaknak tetszett, de ő hajthatatlan volt. Hamarosan mindenki tudta, hogy szűz és csak a férjének fogja odaadni magát. Nos, ahogy Carradine ura elment a Várból, a lánynak is nyoma veszett. Többé senki sem látta. Az eltűnése napján a férfi fáradtnak tűnt. De másnap reggel üdén és fiatalosan lovagolt el a Várból. A szobalány tűvé tette barátnőjéért az egész környéket. Semmi nyom nem maradt. Semmi. Akkor arra gondolt, hogy a lovag megszerezte a lány életerejét és így maradt fiatal.

– Ostobaság. Talán rosszul esett neki, hogy nem ő kötött ki az ágyában.

– Nem ez volt az első rejtélyes eltűnés. Ahol a lovag megjelenik, egy vagy több lány nyomtalanul eltűnik. És mind érintetlen még.

– Csak szolgálólányok?

– Nem! Az elmúlt évben egy kereskedőnek veszett el a lánya.

Doug válaszolni akart, de ekkor megszólaltak a harsonák. Ezüstös hangjuk elnémította a zsibongó tömeget. Mindenki felkelt székéből, és mellére tette bal kezét. Így üdvözölték a leendő uralkodót. Landon herceg az emelvényen várt. Vörös kesztyűbe bújtatott keze egy alacsony asztalkán nyugodott. Fehér lepellel voltak letakarva a koronázás kellékei. A harsonák hangja szaggatottá vált, majd a tömeg felkiáltott. Eriq jelent meg a lépcsők tetején. Ezüstös színben játszó köpenye lazán nyugodott szoborszerű alakján. Katonái kivonták kardjukat, csillogó boltívet alkotva hercegük feje fölött. Az ifjú elindult lefelé. Szemeiben könnyek csillogtak. Akárcsak apjában. Hiába volt az elképzelhetetlenül nagy tömeg körülöttük, egyvalaki mégis hiányzott, és a tátongó űrt nem tudta betölteni a rengeteg ember. Eriq mellére egy szalamanna virág volt tűzve, a halott édesanya poraiból sarjadt. Elérte apját. Kezdetét vette a pompás ünnepség.

Landon, ahogy fia fejére helyezte saját koronáját, lelépett az emelvényről, és végérvényesen átadta helyét. Eriq körbenézett ujjongó alattvalóin. Felemelte karját.

– Ünnepeljük atyámat! Tudom mi a szíve vágya. Kérem a katonákat, hozzák elének a Dalnokot, hogy énekelje el a Könnyező Szív Balladáját.

A katonák összenéztek. Persze jól tudták, hogy Doug ott van közöttük. Valaki elszaladt a mandolinért. Három katona kivált a sorfalból, és ék alakban megálltak a hercegek előtt. A két szélső ekkor hátrébb lépett, a középső pedig fejet hajtott. Csakúgy, mint a versenyen, fél térdre ereszkedett, és hangja messze szárnyalt. Kétszer is elénekelte a refrént, jól tudva milyen örömet okoz ezzel az ifjú hercegnek. Eriq felé nyújtotta kezét. Megölelték egymást.

– Nagyuram! – Doug hangja megremegett. Eriq saját kezűleg csatolta le fejről a sisakot. Doug zavartan állt a tapsoló közönség előtt. Tekintete rászegeződött Landon arcára. Aztán a mellette álló férfire pillantott. Az idegen némán figyelte. Ugyanolyan szemei voltak, mint neki. Doug hátratántorodott. Eriq szorosan mellette állt és ő is a herceg melletti férfit nézte. A fiatal dalnok ekkor meghajtotta magát, és elfúló hangon üdvözölte az ősz hajú nemest.

– Apám!

Kurt döbbsen állt. Ez lenne a fia? Tizenhárom éve, hogy utoljára látta. Gyermek volt még. Az előtte álló férfi semmiben nem emlékeztette arra a fiúra, akit durvasága kergetett el otthonról. A tömeg oszlani kezdett. A sülő hús szaga majd mindenkit a feldíszített asztalokhoz vonzott. Landon odafordult nevelt fiához.

– Maradjak?

– Nem. Nem lesz baj. – Doug álla megfeszült. Eriq megveregette vállát, aztán apjával együtt a mulatozó sokasághoz indultak. Apa és fia szemtől szemben álltak egymással. Doug magasabbra nőtt, izmosabb is volt, mégis tartásában volt valami félszegség. Kurt végigmérte őt tetőtől talpig.

– Alaposan megváltoztál. – kezdte, és felé nyújtotta kezét. Doug szemei szikrát vetettek és ellépett a kéz útjából. Anyja rég hallott hangja ütötte meg fülét.

„– Kérlek Landon. Fogadd magadhoz. Kurt meg akarta ölni. Már akkor, amikor még a szívem alatt hordtam. Csak a kedvező alkalomra várt. Az utolsó pillanatban menekültünk el. Nekem vissza kell mennem hozzá, hisz esküm halálíg szól. De őt itt hagyom.

– Nyugodt lehetsz a fiú felől, Glenda. Eriq úgyis testvérré vágyott. Megtanítom mindenre, amit csak tudnia kell.

– Doug iszonyodik a fegyverektől. Könyvet adj inkább a kezébe. Nem lesz belőle katona. Talán inkább követ, vagy szerzetes.

– Szerzetes? Ezzel a kisugárással? Néhány év, és kalandjaitól fog visszhangozni a Völgy. De jól van. Nem fogom erőltetni, ha nem akarja.

– Eljövök majd, ahogy tudok. Talán Kurt engesztelhetetlen haragja csillapodni fog, most, hogy Doug elkerült a városból.

– Jill a napokban jön. Nem akarod megvárni?

– Nem. Senkivel nem akarok találkozni. Csúf és öreg lettem. Ég veled Landon, és köszönöm.

– Elbúcsúzol?

– Már megtettem. Nem szükséges még egyszer felkavarni őt.

– Eljössz majd?

Itt megszakadt a beszélgetés. Doug hiába fülelt, nem hallott többet. Bénultan hevert a szobában, mely nem az övé volt, egy ágyban, ahol még soha nem aludt. Nem sírt, ahhoz nagy volt már. Szíve azonban elszorult anyja szavai hallatán. Eriq a szomszéd szobában volt. Hallotta, hogy ő sem tud lepihenni. Felkelt az ágyból, és a szobákat elválasztó ajtóhoz lépett. A kisfiú ott állt a nyíló ajtó közelében. Doug rámosolygott.

– Gyere, Eriq. Beszéljessünk...”

Az emlékek fájó sebet szakítottak fel lelkében. A tizenhárom év alatt anyja sokszor készült, hogy elutazik hozzá. Hinni akart ebben az álomban, és teljesen beleélte magát. Nyilván csak azért nem jött, hogy őt biztonságban tudhassa. Glenda nyilván félt ennyi év távlatából is felfedni a jól őrzött menedéket, nehogy a bosszúszomjas apa rátaláljon. Az utolsó évben pedig már nem maradt ereje a nagy utazáshoz. Kurt csak anyja halála után akadhatott a nyomára.

– Miért jöttél ide? – hangja nyers, majdnem durva volt. Kurt zsebre tette kezét. Arcáról leolvadt a kényszerű mosoly. Fia átlátott rajta. Akkor hát, félreteheti a nyájasságot. Kihúzta magát.

– Azért jöttem, hogy hazavigyelek.

– Nekem itt az otthonom.

– Krynne az otthonod. Mindent kell, hogy jelentsen.

– Neked talán azt jelenti. Nekem a szenvedést. A pompás város rabja voltam, és csaknem koporsóm lett. A Völgyben maradok. Eriq a szolgálatába fogadott.

– Az apád vagyok. Engedelmeskedned kell. Át akarom adni a tisztet. Krynne lovaskapitánya leszel.

Doug arca elfelhősödött. Amikor újra megszólalt, olyan elkeseredett gyűlölet sugárzott szavaiból, melytől még ő maga is elborzadt.

– Az apám... Landon herceg. Nem volt, és nem is lesz soha más. Felnevelt, enni adott, kedvelt engem. Téged nem ismerlek!

– Douglas! Hagyjuk ezt az ellenségeskedést. Rég történt, azóta megváltoztam. Kérlek, bocsáss meg! Látod, öregember lettem, összeroppantottak az évek. Nyugodtan akarok meghalni.

– Magam miatt megbocsátok. Valóban régen történt. De azt, amit anyámmal tettél, nem tudom, és nem is akarom elfelejteni. Jobb, ha most elmész Kurt. – keresztnevéen szólította apját. Ezzel mutatta, hogy

végérvényesen megtagadta. Kurt elfehéredett. Soha senki nem sértette meg ilyen halálosan.

– Jól van. Ahogy akard. Elmegyek. Engem többet nem látsz. De előtte megátkozlak. Én teremtettelek erre a világra, én is fogom megvonni tőled kegyeid. Ne lelj nyugtot soha, amíg csak élsz. Részed legyen a legnagyobb boldogság, de aztán taszítsanak le az istenek a feneketlen mélybe. Halál járjon a nyomodban, amerre csak mész! – fröcsögve ejtette ki a szavakat. Akár mázsás kövek, úgy ültek fia lelkén. Doug képtelen volt megmozdulni, csak állt letaglózva, és nézte a távolodó alakot. Nincs ellenszer, mely a szülői átkot közömbösítené. Ahogy apja eltűnt az udvar végén, Doug térdre rogyott. Jajongó kiáltás szakadt fel melléből.

– Ó sors! Balszerencsés volt az óra, melyben fogantam! Gyűlöletbe születtem. Hogyan éljek ezután? Te emberi szörny, aki apámnak nevezed magad! Nem is sejtéd, hogy átkod már milyen régen része életemnek! Úgy beleette magát szívembe, hogy lélegezni sem bírok nélküle. – fáradtan zokogott. Nem tudta mennyi ideig térdelt a porban, magába roskadva. Csak arra lett figyelmes, hogy a Völgy felől légies virágillatot hozott a szél. Fülelt egy kicsit. A vigasság hangjai betöltötték a Várat. Látta a kerengő árnyakat, ahogy vidám táncot ropnak az udvarokon. Sóhajtván lecsatolta magáról a díszes páncélt, és levette a medált is. Egy arra haladó szolga kezébe nyomta mindkettőt. Felhevült testét jólesően simította végig a szél. Csak egy ing és egy nadrág volt rajta a köpeny alatt. Leporolta ruháját, megigazította köpenyét, és elindult az istállók felé.

A viháncoló hölgyek csábos pillantásokat vetettek felé, de ő meg sem látta őket. Rohanni vágyott a csillagtalan éjszakában, hogy lehűtse lázas gondolatait. A Prentner habjai talán tova viszik fájdalmát, egészen a tengerig. Barátaival nem találkozott, de most nem is bánta.

Belépett az istálló meleg, homályos épületébe. A lovak bólogatva fogadták. Odalépett az övéhez. A sűrke csődör meleg lehelete felborzolta haját. Megölelte a ló erős nyakát, és nekinyomta arcát a selymes sörénynek. Tach mozdulatlanul állt, csak időnként csapott farkával, ha a legyek túlságosan elszemtelenedtek. Doug csaknem elaludt állva, amikor halk beszélgetés zaja ütötte meg fülét. Szokatlan volt a párbeszéd ebben az órában. Mit keres bárki is az istállóban, ahová csak a Vár lovászai tehetik be a lábukat? Elengedte a ló nyakát, és kétrét görnyedve osonni kezdett a hangok irányába. Amikor elég közel ért, nekilapult a falnak, és beleolvadt az árnyékokba.

– Szomjan halok, Will! Már órák óta ülünk itt ebben a bolháktól nyüzsgő akolban! – amennyire látta, egy idegen ruhás katona panaszkodott egy másiknak, akit viszont elrejtettek a deszkák előle. Közelebb araszolt. Elfojtott düh hallatszott a megszólított hangjában.

– Tudod jól, hogy nem hagyhatjuk itt a ketrecet! A lovag megöl minket, ha valami történik.

– Ugyan. Te is látod, hogy alszanak, mint a holtak. Erős főzetet adtam be nekik. A hordó itt van nem messze az épülettől. Csak megmerítjük a kupáinkat, és már jövünk is.

– Jó, de egyikünk itt marad!

– Ugyan már. A rácsok erősek. Nincs itt senki rajtunk kívül. Csak ezek a bóbiskoló patások. Vagy talán az egyik átváltozik és megszökteti őket?

– Meggyőztél. De aztán siessünk! – fejükbe húzták csuklyáikat, és kiballagtak a kapukon. Egyetlen nesz sem hallatszott. Doug kidugta fejét a takarásból. Óvatosan előlépett. A lovak nyugodtan álltak, és békés szemük követte minden mozdulatát. Néhány lépésnyire tőle ott állt a ketrec. A vadállatok valóban mélyen aludtak. Oldaluk emelkedett, süllyedt. A férfi körbejárta a ketrecet. Erős rácsozata betörhetetlennek tűnt, a kötelek rafinált bogozása ismeretlen volt előtte. Egyébként nem volt benne semmi szokatlan. Egyszerű ketrec volt. Doug nem értette, mi lehet ezen annyira titokzatos, hogy ennyire védeni kell. Még egy futó pillantást vetett rá. Tach már várja. Ekkor az egyik vaddisznó megemelkedett kissé. Apró rángások futottak végig testén. Furcsán hullámozott, mintha ki akarna vetni magából valamit. Aztán hihetetlen dolog történt. Doug legnagyobb csodálkozására egy helyen szétnyílt bundája. Egy kéz jelent meg a szörme közt és erőtlenül hanyatlott alá. Egy karcsú, alabástromfehér női kéz.